

DEN danske
STJERNE
Nr. 8 • August 1970 • 119. Argang

Det inspirerende budskab

AF DELBERT L. STAPLEY af De Tolvs Råd

En klog mand blev engang bedt om at opstille tre vigtige egenskaber, hvorpå man bedst kunne genkende verdenshistoriens største lærere, og som kunne være eksempel for nye lærere. Han sagde: „For det første, undervis ved eksempel. For det andet, undervis ved eksempel. For det tredie, undervis ved eksempel."

Vor Frelser Jesus Kristus er det største eksempel, verden nogensinde har kendt, og Hans lærdomme holder stand mod skiftende tiders omvæltninger, fordi de forskrifter, Han lærte, blev understreget af Hans eget livs eksempel.

I mit hjerte er jeg fuldstændig overbevist om, at vi bør lægge større vægt på at koordinere Evangeliets principper, standarder og idealer med et Kristus-lignende eksempel i vort eget liv, dersom sandhed og retfærdighed skal bestå i den moderne verden med dens moralske og åndelige forfald. Lad os ikke fristes til at slække på de solide åndelige fortøjninger og lade os drive ned ad en ond strøm, som kun kan føre til livets fordærv.

Verden har brug for flere mænd og kvinder med høj moralsk og åndelig karakter, som fast og urokkeligt vil vedblive at holde Guds befalinger og være levende eksempler på sandhed og retfærdighed.

Eksemplets magt viser sin styrke, når mænd og kvinder efterlever Evangeliet. Deres ansigter udstråler lyset fra Jesu Kristi herlige Evangelium og virker som fyrtårne, der leder andre ind på den rette vej. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forsiden

I foråret 1820 knælede den unge mand, Joseph Smith, i en stille lund i den vestlige del af staten New York i USA for at spørge Gud om hvilken kirke, han skulle slutte sig til. Denne måneds forside viser et fotografi af det smukke maleri af denne scene. Dette maleri hænger i Kirkens besøgscentre verden over. Kunstneren hedder Ken Riley. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 8 · August 1970
119. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

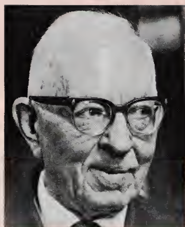
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Thi således skal min kirke kaldes

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Den 6. april i år markeredes 140-årsdagen for oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne tidernes fyldes uddeling.

Folk spørger ofte, hvorfor Kirkens medlemmer kalder sig Hellige. De Sidste Dages Hellige bør være alt det, som ligger i navnet. De bør leve fri for synd; deres liv bør være i streng harmoni med Evangeliets principper. De skulle leve „af hvert ord, som udgår af Guds mund." (Matt. 4:4, 5. Moseb. 8:3) Dertil har de fået befaling.

Ved at antage navnet Hellige er de imidlertid ikke hovmodige, prætentiøse eller selvretfærdige. De valgte ikke selv navnet. Det blev givet dem ved guddommelig befaling. Det er Herren, som har sagt: „Thi således skal min Kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." For at medlemmerne kunne få den rette opfattelse af denne titels betydning, følger denne formaning: „Sandelig siger jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene." (L&P 115:4–5)

Ved at acceptere denne betegnelse følger de Sidste Dages Hellige den skik, som herskede blandt Guds folk i jordens tidligere tider. I Peters og Paulus dage blev Kirkens medlemmer kaldt Hellige. „Medens Peter drog omkring alle vegne, skete det, at han kom ned til de hellige, som boede i Lydda." (Ap. Gern. 9:32) Paulus skrev: „. . . sender hilsen til alle Guds elskede, som er i Rom, kaldede til at være hellige: nåde være med eder og fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus." (Romerbrevet 1:7)

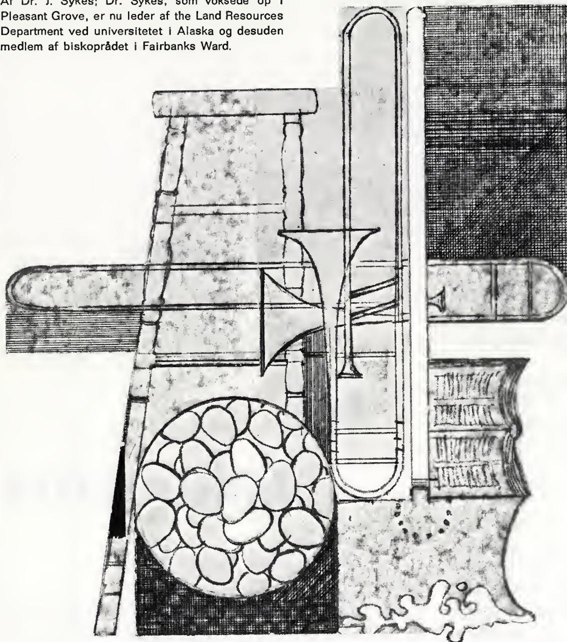
Det er således klart, at Kirkens medlemmer i dag følger tidligere tiders skik. De er ved befaling i disse sidste dage kaldede „til at være hellige", medlemmer af Jesu Kristi Kirke.

Et hundrede og fyrre år! Som I ved har jeg gennem

mange år været beskæftiget med at skrive denne Kirkes historie. Det er spændende at gennemlæse beretningerne om Kirkens beskedne begyndelse.
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev oprettet i De forenede Stater i byen Fayette, Seneca County, New York, i Peter Whitmer, Sr. s hjem den 6. april 1830. Den dag var der seks medlemmer: Joseph Smith, Jr., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer, Jr., Samuel H. Smith og David Whitmer. Disse seks medlemmer, som tidligere var døbt, blev gendøbt den dag Kirken blev organiseret.
„Efter at have åbnet mødet med højtidelig bøn til vor himmelske Fader", skrev Profeten Joseph Smith, „gik vi over til, ifølge tidligere befaling, at kalde på vore brødre for at få at vide, om de anerkendte os som deres lærere i de ting, der angår *Guds Rige*, og om de var tilfredse med, at vi skulle gå videre og blive organiseret som en kirke i overensstemmelse med de omtalte befalinger, som vi havde modtaget. Til disse forskellige forslag samtykkede de enstemmigt. Så lagde jeg mine hænder på Oliver Cowdery og ordinerede ham til ældste i ‚Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige', hvorefter han ligeledes ordinerede mig til ældste i denne Kirke. Derpå brød vi brødet, velsignede det og spiste det sammen med dem; vi velsignede ligeledes vinen og drak den sammen med dem. Vi lagde så hænderne på hver enkelt tilstedeværende medlem af Kirken, så de kunne få den Helligånds gave, og bekræftede dem som medlemmer af Kristi Kirke. Den Helligånd var udgydt over os i rigt mål – nogle profeterede, medens vi alle priste Herren og frydede os ganske overordentligt ..." (Guds Rige Genoprettet pp. 99–100, D.H.C. Vol. 1, pp. 77–78)
På den dag blev det ved åbenbaring til Profeten befalet at der skulle føres optegnelser. I denne åbenbaring blev det ligeledes kundgjort, at Joseph Smith, Jr. skulle kaldes en seer, oversætter, profet og Jesu Kristi apostel, og en ældste i Kirken. (L&P 21)
Den første konference i Kirken blev afholdt omkring tre måneder senere, den 9. juni 1830 i Fayette. De tilstedeværende embedsmænd var Joseph Smith, Jr., Oliver Cowdery, David Whitmer, Peter Whitmer og Ziba Peterson, som alle holdt en ældstes embede i Kirken. På denne konference blev Samuel H. Smith ordineret til ældste; Joseph Smith, Sr., Hyrum Smith og Martin Harris blev ordineret til præster, og Hyrum Page og Christian Whitmer til lærere. Ved denne konferences slutning var der i Kirken syv ordinerede ældster – indbefattet Joseph Smith og Oliver Cowdery – tre præster og to lærere. Kirkens samlede medlemstal var 27.
Oliver Cowdery blev udvalgt til at føre Kirkens optegnelser og konference-referater indtil næste konference, som afholdtes den 26. september 1830. Der blev det rapporteret, at medlemstallet var steget til 62.
David Whitmer blev valgt til at føre Kirkens optegnelser indtil den tredie konference, som blev afholdt i Seneca den 2. januar 1831.
Derefter flyttede Kirken til Kirtland, Ohio, hvor der blev kaldt til konference i juni 1831. Der blev de første højpræster i denne uddeling ordineret. Ved denne konference valgte Edward Partridge, som tidligere var blevet kaldet til biskoprådet, som rådgivere eller assistenter John Corrill og Isaac Morley. Disse tre brødre udgjorde Kirkens første biskopråd.
Profeten blev opretholdt og ordineret til præsident for det høje Præstedømme ved en konference afholdt i Amherst, Ohio, den 25. januar 1832. Den 18. marts 1833 blev Kirkens Første Præsidentskab organiseret med Joseph Smith som Præsident og Sidney Rigdon og Frederick G. Williams som rådgivere.
Joseph Smith, Sr., blev kaldet og ordineret til patriark den 18. december 1833.
De første apostle og halvfjerdser i uddelingen blev ordineret i Kirtland i februar 1835 efter Zions Lejrs tilbagekomst. Apostlene blev udvalgt ved åbenbaring og ordineret den 14. februar 1935 af de tre vidner til Mormons Bog; den første halvfjerdser blev ordineret to uger senere.
Siden disse første dage voksede Kirken hurtigt i styrke på trods af de prøvelser og vanskeligheder, som den og dens enkelte medlemmer har måttet gennemgå.
Til alle medlemmer af Kirken over hele verden ønsker jeg at sige, at denne Kirke har en guddommelig fastlagt mission at udføre under vejledning og ledelse af Jesus Kristus, vor Frelser, og at intet vil standse Hans planer med den. Den vil opfylde vor himmelske Faders hensigt. Jeg håber, at de Hellige over hele verden dagligt takker Herren for mellemskabet af Hans Kirke og for den mission, der blev udført af Profeten Joseph Smith ved gengivelsen af Evangeliet til vor glæde og lykke.

Af Dr. J. Sykes; Dr. Sykes, som voksede op i Pleasant Grove, er nu leder af the Land Resources Department ved universitetet i Alaska og desuden medlem af biskoprådet i Fairbanks Ward.

BUDSKABET

AF DR. DWANE J. SYKES

Det var en aften i februar måned for adskillige år siden i en lille by, at broder Beck første gang hentede mig.

Jeg var 14 år gammel og var lige blevet kaldet som yngste deltager i hjemmelærerarbejdet eller wardundervisningsarbejdet, som vi dengang kaldte det.

Jeg blev temmelig overrasket, da det første holdt vi gjorde, viste sig at være uden for Hr. Week's murstenshus. I årevis havde jeg spadseret der forbi på min vej til skole, men jeg havde aldrig vidst, at såvel hr. Weeks som hans hustru var mormoner. Jeg havde aldrig set dem i Kirken. Vi gik forbi den store forterrasse om til siden af huset og opad den smalle cementtrappe, hvor vi bankede på bagdøren.

„Goddag, fru Weeks. Har De tid et øjeblik til Deres hjemmelærere?"

Vi blev inviteret ind i køkkenet, hvor de tilbød os deres to køkkenstole. Ved senere besøg sad vi altid i køkkenet. Hr. Weeks plejede at sidde på en høj træstol, mens hans hustru sad på en bænk efter først at have flyttet en stor kurv med friske æg ned på gulvet. Der var altid en kurv med æg på den bænk. Denne første aften spurgte broder Beck velvilligt efter de svingende ægpriser, og i måske et kvarters tid diskuterede vi forskellige aspekter med hensyn til æg og fjerkræ inden vi tog afsked. Vi diskuterede altid æg med familien Weeks. Sommetider var det prisen, sommetider den måde, hvorpå brune æg syntes at dukke op med større hyppighed. Undertiden snakkede vi om kyllingerne, eller reparering af hønsehuset, eller hvornår de ville begynde at skifte fjer. Familien Weeks syntes at nyde vore besøg. Broder Beck foreslog aldrig, at vi skulle bede en bøn. I virkeligheden nævnede vi knap nok Kirken, undtagen, måske flygtigt ved vor ankomst, idet vi sagde, at vi var deres hjemmelærere.

Engang sagde jeg til broder Beck: „Vi taler altid om æg derhenne. Du er rektor på en skole, men det ser ud til, at du ved en forfærdelig masse om æg. Er du selv særligt interesseret i æg?"

„Nej, ikke særligt", svarede han smilende, „men familien Weeks er."

Vort næste besøg på denne min første hjemmelærertur var i familien Clarks hjem. Broder Clark var medlem af højrådet. Vi havde næppe fået os sat ned, før end broder Beck kastede sig ud i en to minutters redegørelse af månedens budskab, hvorefter han og broder Clark begyndte at citere skriftsteder og læresætninger, som alle havde med emnet at gøre. Næsten ligesom i en duel svingede de fra Bjergprædiken til Lære og Pagter, fra Kirkens historie til Åbenbaringernes bog eller lektien i Præstedømmeklassen sidste søndag, og så igen tilbage til Bjergprædiken. Jeg sad med foldede hænder og iagttog dem slynge skriftsteder frem og tilbage, idet jeg drejede mit hoved fra den ene til den anden, som om jeg fulgte med i en tenniskamp. Efter ca. en halv time gav vi broder Clark en seddel med næste måneds lektieemne, vi bad sammen, og så tog vi afsked. Således gik det fra måned til måned i familien Clarks hjem.

På denne første besøgsrunde standsede vi næste gang foran gamle fru Davis lillebitte hus. De nøgne træer og det uordentlige buskads voksede tæt sammen, idet de blandede sig med det gamle umalede træhus. Uden at sige et ord, åbnede broder Beck bagagerummet på sin bil og tog en sneskovl frem. Nysgerrigt fulgte jeg bagefter, da han skovlede sneen fra fortovet op til huset; det lavede et spektakkel, når han skrabede mod cementen. Skønt sneen havde ligget der i flere dage, lagde jeg mærke til, at der kun var to fodspor på den tilsneede sti. Gennem

øjenkrogen så jeg noget bevæge sig bad de gammeldags kniplingsgardiner ved vinduet. Et hoved kiggede frem, nysgerrigt iagttagende.
Broder Beck bankede højt på døren. Intet svar. Han bankede igen. Langsomt blev døren åbnet, og et par øjne, der tilhørte en lille gråhåret dame, kiggede frem over et par stålindfattede briller.
„Søster Davis, jeg vil gerne have, at du skal hilse på min nye hjemmelærerkammerat, broder Sykes. Han er søn af La Mar", sagde broder Beck højt og muntert gennem den skærmende dør.
En svag grynten kunne høres som svar. Jeg skubbede den skærmende dør lidt mere op for forsigtigt at række min hånd frem til et svagt håndtryk.
Broder Beck havde allerede vendt sig om og var halvvejs nede af stien, da han bankede sneen af skovlen og råbte tilbage: „Vi ses igen næste måned. Og søster Davis, lad nu ikke sneen ligge så længe på din vej igen. Du skal bare ringe til en af os, så ordner vi det for dig.
Da vi kørte bort i bilen spurgte jeg: „Var det et hjemmelærerbesøg?"
„Det var det sandelig! Det er den eneste form for kontakt søster Davis har med Kirken – eller med hele verden udenfor, for den sags skyld. De første måneder jeg besøgte hende, åbnede hun ikke engang døren. Endnu har jeg aldrig været indenfor. Men hvis du så godt efter under disse misfornøjede rynker, så du, at vores besøg i virkeligheden fornøjede hende så meget, at hun rødmede. Hun ville føle sig frygtelig skuffet, hvis vi ikke hver måned kom for at hilse på hende gennem den mørke sprække i døren.
Vi skuffede hende ikke.
Vort sidste besøg denne aften var hos den unge familie Johnson. Skønt han plejede at se dem i søndagsskolen, spurgte broder Beck dem alligevel om, hvordan de havde det, om de to børns helbred, og hvorledes det stod til med broder Johnson's job. Enhver deltog muntert i samtalen om det månedlige buskab indbefattet den nye hjemmelærerledsager. Efter bønnen gik vi alle ned i kælderen for at se børnenes små nye hamsterunger.
Ved et senere besøg, efter at have erfaret at broder Johnson havde spillet basun i skolen, bragte broder Beck, som ligeledes engang havde spillet på basun i et lokalt orkester, overraskende sin basun med og de to havde nu sammen en munter tid med at tude og blæse i deres nu lidt anvendte instrumenter.
Jeg var heldig gennem disse år at være ledsager til en lærer, som havde et budskab, og som vidste, hvorledes han skulle overbringe det på den måde, som passede til hver enkelt. Broder Becks budskab var: Vi interesserer os for dig, meget endda, så meget, som du vil tillade os det, og på hvilken som helst måde, du ønsker det. Hvorfor? Du betyder noget for os. Det er derfor, vi drager omsorg for dig!"

Frivillig hjælp fra Diakonerne

AF DOROTHY O. REA

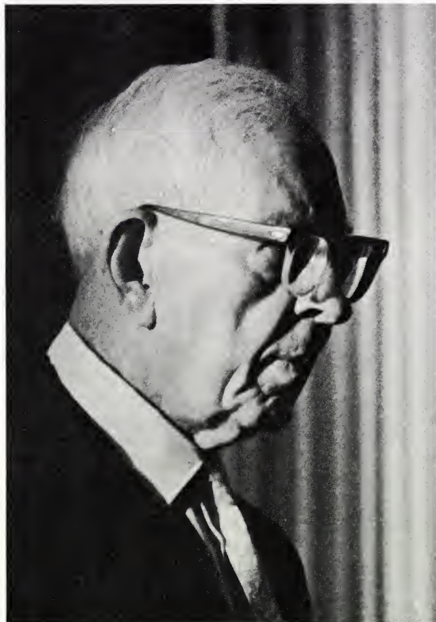
Sammen med mine søstre betragtede jeg for første gang vores nye lillebroder. Da der er flest piger i vores familie, prøvede vi på at få ham til at føle sig rigtig velkommen.
En af mine søstre sagde, idet hun var bange for, at vi ved at sige så meget pænt til ham ville ødelægge ham: „Den eneste bekymring man har med en dreng er, at han ikke vil være til megen gavn i moders køkken, når alle vi andre er gift."
Far smilede og sagde: „Men han vil være til stor hjælp i sin Faders hus."
Dengang vidste vi ikke rigtig, hvad far mente dermed, men efter at vores broder havde fejret sin tolv års fødselsdag vidste vi, hvad far mente dermed. Hele vores familie gik sammen til søndagsskole, og vores broder gav os nadveren. Vore hjerter var fulde af taknemmelighed, da vi tog brødet og vandet og fornyede vore pagter med vor himmelske Fader. Vi vidste, at vores broder nu var „en tjener i sin Faders hus", som far for lang tid siden havde sagt.
Når en sidste dages hellig dreng er tolv år gammel, sker der nogle vidunderlige ting for ham. Han er i stand til at deltage i GUF, han kan blive spejder. Men det bedste af det hele er, at han kan blive ordineret til diakon, hvis han har forberedt sig. Som diakon er han i stand til at arbejde for Herrens sag ved at dele nadver ud, samle fasteofre, være bud for biskoprådet og gøre tjenester, hvor det er nødvendigt. Han forbereder sig til højere stil-

linger i Præstedømmet. Mindre børn iagttager diakonerne, når de udfører Herrens arbejde. De lærer, at også de kan være andre til tjeneste.
Som nu den dag, hvor jeg var ved at stable brændet til ildstedet op. Da jeg slæbte på de tunge fyrretræsbrændeknuder, kom Dale Pope, en lille dreng fra nabolaget, løbende hen ad gaden.
„De brændeknuder er alt for tunge for Dem. Lad mig hjælpe", sagde han.
Det var tydeligt, at Dale havde lagt mærke til diakonerne og nu var ved at øve sig i at være hjælpsom mod andre.
Nu er Dale selv diakon. Han er sekretær i sit kvorum. Han siger: „Jeg tror, at være diakon hjælper mig til at få mit eget vidnesbyrd. Det er ikke tilstrækkeligt at høre andre sige, at tingene er sande. Det er nødvendigt, at man selv erfarer det.
Ved vore møder med diakonerne diskuterer vi tingene med vores leder og med hinanden indbyrdes. Vi kan spørge HVORFOR? Når alt kommer til alt var Jesus kun tolv år, da Han stillede spørgsmål til den tids vise mænd. Vi kan lide at stille spørgsmål til den tids vise mænd. Vi kan lide at stille spørgsmål og snakke, når vi er sammen med vor tids vise mænd.
Joseph Smith var ikke meget ældre end jeg er, da han bad Gud om hjælp så han kunne kende sandheden. Fordi han var trofast, har vi denne kirke, hvor drenge kan hjælpe med at arbejde for Herrens værk."
En af Dale's venner er ligeledes diakon. Han har sagt: „Jeg er glad for, at jeg kan bære Præstedømmet. Det var en stor glæde for mig, da min fader døbte mig og ordinerede mig til diakon.
Jeg var glad, da jeg blev interviewet af biskoppen, da jeg fyldte tolv år. Han ved en masse om tro og bøn, om tiende og om at hjælpe andre. Man opdager, at mennesker udenfor ens egen familie bekymrer sig om, hvorvidt man handler rigtigt eller forkert.
Hvis vi hjælper andre, bliver vort liv mere værd. Vi kan tjene vores individuelle belønninger ved at være til tjeneste. Vores stav har en frugtplantage. Når biskoppen siger, at de har brug for hjælp derude, kan vi gå ud og samle frugt eller grave omkring træerne for at beskytte dem mod mus. Det er godt, fordi vi kan hjælpe hinanden med stigerne, spande og kurvene. Vi kan hjælpe vores gren og stav. Vi hjælper også de folk, som har brug for frugten."
Brad Oakley, præsident for diakonernes kvorum, sagde til os: „Vi kan også hjælpe mennesker som ikke er medlemmer af Kirken. For ikke så lang tid siden gik vi ud og bankede på dørene i nabolaget omkring vores kirkebygning. Vi fortalte disse naboer, at vi var diakoner og spejdere fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilbød dem at gå ærinder, slå græs, eller hjælpe dem med, hvad de end havde brug for. De blev glade og overraskede. Nu er de vores venner."

Drengene i et bestemt wardkvorum kan have det morsomt, når de arbejder sammen. Deres by havde mange bakker, hvorpå der var bygget huse. Ved juletid var fem hjem på bakkerne særligt udsmykket så kirkens medlemmer og andre medlemmer kunne komme og se de smukke dekorationer og købe kager, slik og gaver, lavet af Hjælpeforeningen. Tusinder af biler kørte op ad de snævre gader for at besøge disse fem hjem. Når de kom, var der diakoner, som fortalte dem, hvor de kunne parkere deres biler. De tjente som dørvogtere, gav oplysninger og informationer, således at folk følte sig hjemme.
„Denne aften vil vi altid huske", sagde en diakon til mig, da vi gik hjem."
Sådanne diakoner husker også de mennesker i deres ward, som er syge og ude af stand til at komme til søndagsskole eller nadvermøde. De udfører en særlig tjeneste for disse mennesker engang hver måned. En diakon og en præst går til et medlems hjem og administrerer og velsigner nadveren, således at dette medlem får lejlighed til at forny sine pagter.
Brads far, Claron Oakley, udtrykte, at enhver biskop er afhængig af den frivillige hjælp han får fra diakonerne. Hele Kirken drager nytte af de anstrengelser, som disse fremragende unge mænd udfører, drenge som engang skal være missionærer og være vore ledere.

Joseph Fielding Smith:

AF ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
af de Halvfjerds' Første Råd.

Efter Herrens forsyn bliver ledere oprejst for at vogte Kirkens skæbne i overensstemmelse med tidernes behov.
Enhver mand, som har præsideret i Israel, har haft netop de anlæg og talenter, som var nødvendige på hans tid.
Og kaldelsen af Præsident Joseph Fielding Smith til at vandre profeternes vej følger fortidens mønster. Hans stemme vil nu tale de ord, og bringe det budskab, som Herren har til sit folk i denne tid med prøvelser og uro i en syndbetynget verden.
Præsident David O. McKay – en mægtig støtte af åndelig styrke, en majestætisk leder for mennesker, en profet med enestående administrative evner – overtog præsidentskabets nøgler for at udvide missionærarbejdet, forøge templernes antal, samordne og fuldstændiggøre Kirkens organisation og forbedre dens fremtræden hjemme og ude.
Præsident George Albert Smith – en kærlighedsapostel, en mand med mildhed og sagtmodighed – trådte frem for at fylde Kirken med kærlighed, for at fylde den med en ånd af fred og harmoni, for at lægge grunden til det fremskridt og den udvikling, som lå forude.
Og så fremdeles helt tilbage til Joseph Smith, om hvem Gud selv sagde: „Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund." (L&P 21:5.), og til hvem Gud kundgjorde: „Men denne slægt skal modtage mit ord gennem dig." (L&P 5:10)
Og nu, hvad med Præsident Joseph Fielding Smith? Hvorfor valgte Herren ham til at være Præsident for Kirken? Hvorledes går det til, at rigets næsten utrolige byrder bliver lagt på skuldrene af denne stille og tilbagetrukne mand i hans treoghalvfemsindstyvende år? Hvorfor har Herren føjet ham til den udvalgte gruppe af brødre, hvis mission det er – hver på sin egen måde og til sin bestemte tid – at virke som Guds talerør blandt mennesker?
Vi kan ikke se enden fra begyndelsen, ej heller kender vi de ting, som Herren har beredt for sit folk og til verden. Men for de, som er i stand til at genkende Hans hånd i alle ting og som forstår, hvorledes Han handler med dødelige mennesker, synes noget dog klart.
Vor nye præsident er en sand lærer, teolog, skriftkyndig og forkynder af retfærdighed i ordets fulde og sande betydning. Gennem tres år har han løftet en advarende røst i stavene og missionerne hjemme og ude, for de hellige og for verden.
Millioner af ord er kommet fra hans pen – forklarende,

Vor nye præsident

udlæggende og formanende som i de gamle profeters ånd og væsen. Få bøger om Evangeliets lære er blevet så meget læst som hans *Vejen til fuldkommenhed,* og ingen behandling af Kirkens historie har vundet så stor udbredelse som hans *Essentials in Church History.*
For de trofaste hellige har hans stemme lydt med ære og værdighed, om fred i denne verden og evigt liv i den næste.
For de sørgende og nedbrudte har den været en trøstens og fredens stemme, en håbets røst, en opfordring til at prise Herren, til at fryde sig i Hans forløsning og til at se fremad mod en bedre verden, en verden uden synd og sorg.
For de tabte og omstrejfende får har hans stemme været en opfordring om at vende tilbage til folden for atter at søge Den gode Hyrdes beskyttende omsorg, at komme tilbage fra tvivlens ødemark og græsse i grønne enge.
For sandhedssøgere blandt alle sekter, partier og kategorier har hans stemme været en bøn om at søge Herren, at komme til Kristus, at acceptere Evangeliet og finde glæde og frelse med de hellige.
Og for de oprørske og ugudelige har hans stemme – ligesom Nephi's – lydt således: Omvend jer og afkast jeres synder, at I ikke skal omkomme.
For at kunne prædike med styrke, undervise med visdom og skrive med inspiration, har vor nye Præsident nødvendigvis måttet gennemgå ivrigt studium af standardværkerne. Tidligt og silde har han kastet sig over profeternes ord, overvejet dem og søgt den samme Ånd, som satte disse mænd i stand til at skrive og tale Herrens sind og vilje. Det er især bemærkelsesværdigt, at præsident Smiths studium og undervisning har været begrænset til de grundlæggende, sunde Evangeliske læresætninger. Spekulation over mysterierne har ikke vundet hans store interesse.
Men Præsident Joseph Fielding Smith's liv har ikke kun været studie og undervisning. Hans studium og evangeliske kundskab er blevet kronet med gode gerninger, med et liv i overensstemmelse med Evangeliets lov. Ingen ved, hvor mange sultne, han har givet at spise, hvor mange nøgne han har klædt, missionærer han har støttet, eller hvor mange syge han har helbredt.
Kan det være hensigten at hele dette mønster fra fortiden nu skal tages op for Kirken som den rettesnor, vi alle må følge i de kommende farefulde tider?
Skiftende tider kræver ændring af de ting, man lægger størst vægt på, og ændringer i lederskab. Kirken er for tiden inde i en bølge af fremskridt og udvikling. Dette vil uden tvivl fortsætte. Men dertil vil nu blive føjet Præsident Smith's stemme, hans vidnesbyrd og evangeliske lære.
Tager vi nu fejl ved at konkludere, at det Kirken behøver i denne tid er en periode med evangelisk husvalelse, en tid til at bekræfte de sandheder, der adskiller os fra verden?
Er vi på vej ind i en sabbatlignende periode med evangelisk studium og åndelig lutring under ledelse af en ny præsident, hvis hele tjenestegerning har kvalificeret ham til at give netop den vejledning, der nu er brug for?

Skal vi atter se opfyldelsen af det løfte, at de svage i verden skal gøres mægtige, at Herren selv skal omgjorde deres lænder og bevirke at de kæmper mandigt for ham?
Bliver vi nu bedt om atter at sætte genoprettelsens bemærkelsesværdige sandheder i højsædet, at veje og grunde over det åbenbarede ord, at leve som det sømmer sig for hellige og at fortsætte med at bringe budskabet om frelse ud til vor Faders børn overalt?
I hvert fald synes en del af Herrens hensigter med omorganiseringen af Det Første Præsidentskab klare. Men uanset hvad der er Hans fulde hensigt og plan, er der noget vi ved med absolut sikkerhed:
Det er Herrens værk vi er beskæftiget med; dette er Hans rige, og Han vil bringe det frem til sejr.
Kirken vil fortsætte med at vokse, de nyomvendtes tal vil stige, de hellige vil være mere fuldkomne i deres levevis og Herren vil have sin lovede forsamling af hellige til at møde sig, når Han kommer igen.
Alt dette – og meget mere – vil gå fremad under ledelse af Præsident Joseph Fielding Smith i den bestemte tid, han er blevet valgt til at præsidere i Israel.

O

„Dersom kvinder ville være venlige overfor deres mænd, støtte dem og ikke gøre vrøvl, ville de leve et lykkeligere liv og det ville deres mænd også."

Disse ord af Jessie Evans Smith beskriver hendes eget ægteskab med Præsident Joseph Fielding Smith, et ægteskab som er urokkeligt forankret i kærlighed, respekt, fælles interesser og kammeratligt fællesskab. Folk, som står tidligt op i Salt Lake City, er påviseligt blevet imponeret over at se en demonstration på denne kærlighed og gensidige omsorg: Hver morgen, når Præsident Smith forlader deres lejlighed en halv husblok fra Kirkens kontorbygning og går over den travle State Street, står søster Smith på deres balkon, indtil han er kommet sikkert over gaden og vender sig om for at vinke til hende.

„En venligere mand har aldrig levet, ej heller nogen som var mere betænksom", erklærer hun.

Livet er blevet en lille smule mere hektisk og ansvarsbyrderne tungere for Præsident og Søster Smith siden den 23 januar, da han blev indsat som Kirkens tiende Præsident. Men søster Smith er besluttet på, at deres forholdsvis enkle livsførelse ikke må ændres. Når han forlader sit kontor om aftenen, vender Præsident Smith hjem til et komfortabelt, men beskedent hjem, som er fyldt med minder fra deres mange rejser over hele verden, fotografier og malerier af familiemedlemmer, bogreoler samt fine resultater af søster Smiths kniplingskunst – et hjem, hvori man øjeblikkelig føler sig hjemme.

ELANOR KNOWLES, Redaktionsmedarbejder

Jessie Evans Smith: En profets hustru

Jessie Evans og Joseph Fielding Smith har kendt hinanden, siger hun, „hele mit liv. Vi blev født i det samme ward, og da jeg var en ung pige, var han en af vore kredslærere."

Imidlertid blomstrede deres venskab ikke op til kærlighed før langt senere – efter hun havde haft en succesfuld karriere i musik og han havde rejst langt som apostel for Kirken.

Den unge Jessie's første offentlige fremtræden skete da hun var seks år gammel. Hun var inviteret til at synge for sin religionsklasse (forløberen for det nuværende Seminary program), og hun havde valgt sangen „Jeg tænker, når jeg læser de gamle ord".

„Da jeg kom til ordene, ‚jeg ønsker Hans hånd på mit hoved var lagt', var jeg så bevæget, at jeg begyndte at græde", beretter hun. En af hendes brødre nægtede senere at tage med for at høre hende synge igen til et kirkemøde, fordi, som han sagde, „hun vil begynde at tude igen."

„Den dag kommer", sagde hendes fader ham, „hvor du vil betale for at høre Jessie synge!"

Hun græd ikke næste gang, siger hun, men de følelser, den varme og overbevisning, med hvilken hun stadig synger, var tydelig. (Hendes broder *måtte* virkelig betale for at høre hende synge, kommer hun i tanker om med et glimt i øjet. Da hun var i American Light Opera Company, rejste han engang hen for at besøge hende på hendes tourné; hun havde ingen billet til ham, så han blev nødt til selv at købe en!)

Familien Evans var glad for musik, og hvert af børnene sang og spillede på

et instrument. De fem brødre (en sjette døde som spæd) spillede henholdsvis på violin, klarinet, chello, fløjte og trommer. Jessie, familiens yngste, spillede klaver.

I 1918 da Jessie var en sød ung stenograf sluttede hun sig til Tabernakelkoret og indledte et tilhørsforhold, der varede over et halvt århundrede. En talentspejder hørte hende synge i Tabernaklet i 1923 ved et program til ære for Præsident Warren G. Harding, og resultatet blev en kontrakt med American Light Opera Company.

I løbet af de fire år, hun tournerede med operaselskabet i USA og Canada med sin moder som rejseledsagerske, sang hun hovedroller som kontra-alt i sådanne opera'er som *Boheme, The Chocolate Soldier, The Mikado, Robin Hood* og mange andre.

Men mens hun nød forestillingerne for folk fra kyst til kyst, vidste hun ikke helt bestemt, om hun ville gøre dette til sin livskarriere. Da en førende talelærer i New York søgte at overtale hende til at forberede sig alvorligt til optagelsesprøve på Metropolitan Opera, bad hun om vejledning og tyede til sin patriarkalske velsignelse, som fortalte hende, at „enhver skjult magt i dig skal bringes til anvendelse i din Mesters tjeneste og til gavn for Kirken". Med ét slag var hendes beslutning taget: hun ville vende tilbage til Salt Lake City og vie sine talenter til Herrens arbejde.

Denne beslutning åbnede om muligt flere veje for Jessie; hun vendte tilbage til Tabernakelkoret, sluttede sig til Salt Lake City's lokale operaselskab og sang ved utallige kirkearrangementer og begravelser. („Engang troede jeg, jeg ville holde regnskab med hvor mange begravelser jeg havde sunget ved", beretter hun, „men efter to måneder kom jeg til det resultat, at optegnelsen blev ført i himlen, så jeg holdt op med at skrive det ned." Optegnelsen har omfattet op til 28 på en enkelt måned.)

I løbet af 1930'erne blev Jessie Evans et velkendt navn ikke blot for musik, men også i politik. Medens hun arbejdede i byskriverens kontor, besluttede hun at lade sig opstille som kandidat til stillingen som County skriver (Amts-skriver O.A.). Efter et spændende valg var hun lige ved at vinde, men tabte på ti stemmer efter en genoptælling. Hun vendte tilbage til sit gamle job, men ved næste valg lod hun sig opstille igen – og blev valgt.

Det var mens hun tjente som Salt Lake City's County skriver, at Joseph Fielding Smith, hvis hustru nylig var død, atter gjorde sin entre i hendes liv og ændrede dets kurs endnu en gang.

„Jeg havde et dokument, som skulle underskrives af Kirkens historieskriver", siger hun, „så jeg ringede til hans kontor og spurgte om jeg måtte bringe det op til ham. Han sagde nej, han ville komme til mit kontor."

Senere på dagen, da hun var på vej hjem fra arbejde, standsede hun for at tale med en ven. „Var Joseph Fielding Smith henne for at besøge dig i dag?" spurgte han.

„Ja, han var", svarede hun. „Hvorfor det?"

„Jeg så ham gå hen ad gaden i dag, og ligesom han gik forbi, havde jeg den stærkeste følelse af, at han ville besøge dig for at spørge, om du ville gifte dig med ham!„

Blot få måneder senere bad Joseph Fielding Smith virkelig Jessie Evans om at gifte sig med ham, og den talentfulde unge karrierekvinde føjede en ny dimension til sit liv. Præsident Smith havde 11 børn, og alle boede hjemme for tiden – såvel som hans ældste datters to yngste børn (hendes mand var bortrejst på skole det år).

Jessie Evans Smith's mor havde sørget for det meste af madlavningen og husarbejdet for sin datter gennem de år, Jessie arbejdede, men det varede ikke længe, før Jessie Evans Smith havde organiseret sit arbejde i Smith-familiens rummelige hjem i Souglas Street.

Hjemmebagt brød er Præsident Smiths livret. Hver torsdag aften spiste han traditionelt et måltid bestående af brød og mælk med skiver af stærk ost.

„Min mand spiser ikke kød", siger Søster Smith. „Vi spiser masser af frugter og grøntsager. Når han ved lejlighed deltager i frokoster eller middage på Hotel Utah, bringer tjeneren ham en frugtsalat med hytteost eller frugtsaft."

Søster Smith har rejst langt med Præsident Smith og er ofte blevet bedt om at tale og synge. Mange gange har Præsident Smith sunget duet sammen med hende, en udsøgt oplevelse, som har begejstret de hellige i Australien, Sydamerika, Europa, New York, Toronto, Los Angeles – overalt hvor der findes grene og missioner, warder og stave af Kirken.

Som en beleven og populær taler har hun henvendt sig til mange, mange forsamlinger af unge mennesker, delt sit vidnesbyrd med dem og opfordret ungdommen til fortsat at holde sig nær til Kirken og forberede sig til ægteskab i Templet.

Søster Smith husker sin moders ængstelige interesse når hun bragte unge mænd med hjem. „Hvis der var en ung mand, hun ikke syntes om, sagde hun, at hun ikke ønskede, at han nogensinde kom igen", beretter hun.

„Så sagde jeg: ‚Men mor, jeg vil ikke gifte mig med ham.'

Moder svarede da:, Måske ikke, men hvis ikke du vil bede ham om at blive væk, så vil jeg!'"

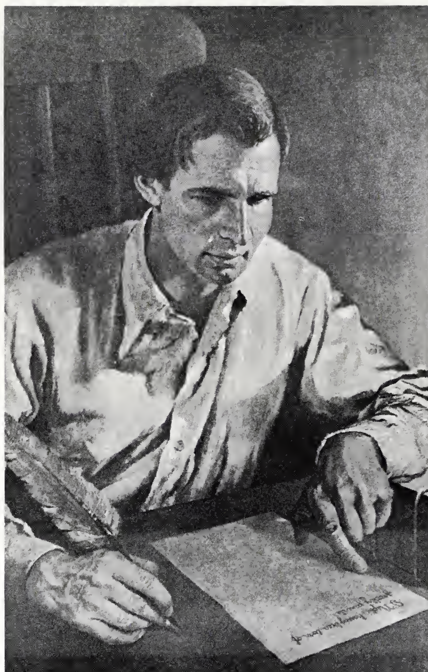
Store velsignelser er kommet til Jessie Evans Smith, fordi hun fulgte sin moders råd og forblev tro mod sit eget ønske om at tjene Herren og gøre Hans vilje. Hun har rejst langt med sin mand som en ihærdig ledsagerske og hjælper. Hun har ført et indholdsrigt liv med tjeneste for sine medmennesker ved at dele et stort talent med dem. Hun har fundet lykke og glæde i sit hjem og sin familie. Hun er blevet velsignet med megen ære og anerkendelse.

„Lykke er ikke netop at gøre det man *ønsker*; det er at gøre det, man ikke ønsker – og være glad fordi man gjorde det." Dette er Jessie Evans Smith's motto. Hendes liv er et vidnesbyrd om den glæde og følelse af veludførte opgaver, som kun kan komme til den, der følger Herrens vilje og er glad for at have gjort det. ○

Gør mest muligt ud af dig selv - for det er alt, hvad der er at sige om dig.

- Emerson

Joseph Smith skabte Mormons Bog ved at oversætte det store nephitiske budskab fra guldplader. . .

VED GUDS GAVE OG KRAFT

AF ELDON L. HAAG*

Pottemageren i det gamle Palæstina var stolt af sine færdigheder. For at sikre sig at han kunne fremstille en vare, som kunne sælges til skarpsindige husmødre, valgte håndværkeren først sit ler med omhu og æltede det til den ønskede konsistens. Derefter valgte han lige akkurat den rigtige mængde og anbragte den på den øverste af to skiver, der var forbundet med en akse. Den underste skive blev drejet rundt med foden, medens hånden formede leret til en kegleformet klump. Ved at anbringe sin tommelfinger på toppen af keglen formede pottemageren den roterende lerklump til en beholder, sommetider fin og skrøbelig, sommetider grov og praktisk. Nu og da under den dramatiske skabelsesproces standsede han sit arbejde og krammede den bløde masse sammen til en bold for at begynde forfra igen. Når det færdige produkt var tilfredsstillende, blev det anbragt udendørs for at tørre i vinden for til sidst at blive brændt.

Profeten Jeremias blev af Herren ført ind i pottemagerens kvarter i Jerusalem for at betragte arbejdernes dygtighed og for at lære noget ud fra de roterende skiver og det fugtige ler. Herren forklarede: „Se, som leret i pottemagerens hånd er I i min hånd . . ." (Jer. 18:6)

Der blev talt om Judah som ler, der, når det bliver ødelagt, blev vraget af pottemageren. Uden inkonsenkvens kan sammenligningen med pottemageren og hans ler anvendes på det enkelte menneske. I virkeligheden er det det, Paulus gør, når han spørger: „Kan noget, som blev formet, sige til den, som formede det: ‚Hvorfor har du dannet mig således?' Eller har pottemageren ikke rådighed over sit ler, så han af den samme masse kan danne et kar til ære, et andet til vanære?" (Romerbrevet 9:20–21)

Det fugtige og smidige ler

Pottemagerens dygtighed træder tydeligst frem, når leret er fugtigt og smidigt. Den størknede og hærdede beholder har kun ringe muligheder for at blive forandret, og den vil gå itu under deres tryk, som ville prøve at forme den om. Det er bemærkelsesværdigt, hvor mange gange Herren har valgt de enfoldige, de ulærde og de unge til at være sine tjenere i stedet for verdens elskværdige og veluddannede mænd. Profeterne Enok, Samuel og Jeremias modtog alle deres kaldelser, medens de var unge. (Se Moses 6:1–20,

* Eldon L. Haag er instruktør på Ogden (Utah) SHD religionsinstituttet. Han tog sine akademiske grader på Brigham Young Universitetet efter at have udført en mission i Mellemamerika i 1954—56, har gjort tjeneste i mange hjælpeorganisationer i stav og ward og er for tiden rådgiver i stavens højråd. Han og hans hustru, Vivian Gay Morin, har tre børn og er medlemmer af det 75. ward i Syd-Ogden Stav (Utah).

Jer. 1:6–7) Profeten Joseph Smith betegnede sig selv som „en kæmpemæssig, grov og plump sten, der rullede ned fra et højt bjerg, og den eneste afpudsning ... foregik, når et eller andet hjørne blev revet af ved at komme i kontakt med noget andet ..." Disse mænd havde den almene egenskab til fælles, at de var modtagelige for undervisning, og i den Guddommelige Pottemagers hænder blev de betydningsfulde vidner for Gud.

Hver eneste profet kaldes til et bestemt hverv, som har tilknytning til hans samtid, og beskaffenheden af dette hans hverv øver uomtvisteligt indflydelse på udvælgelsen af manden. Den poetiske Esajas blev Guds redskab til veltalenhed i Uzzia's gård. Det krævede en Moses, der var opvokset i Faraos palads, hvor det at træffe store beslutninger var en rutinesag, at omdanne en nation af slaver til det at være Guds udvalgte folk.

Den unge Josephs fornemmeste opgave var at oversætte Mormons beretning fra guldpladerne.

Oversættelsesarbejdet

Når vi taler om oversættelse, tænker vi på en eller anden måde hovedsageligt på den i høj grad tekniske opgave, det er at arbejde med sætningsopbygning og verbale former. Oversættelse er mere end grammatikalsk mekanik; den medfører, at man må opfange ånden eller budskabet i det oprindelige dokument. Opgaven bliver endnu mere kompliceret, når det sprog, der skal oversættes, er af ældgammel dato. Mormons Bogs skribenter var opmærksomme på nogle af disse vanskeligheder:

„Og se, vi har skrevet denne beretning efter vort kendskab til de skrifttegn, som hos os kaldes de forbedrede ægyptiske, og som er blevet overleveret os og ændret af os efter vor sprogbrug ...

Men Herren ved, hvad vi har skrevet, og at intet andet folk kender vort sprog; derfor har han sørget for midler til oversættelsen." (Mormon 9:32, 34)

Joseph stod ansigt til ansigt med en kaldelse til at arbejde med og oversætte en beretning, der var skrevet på et sprog, der var ukendt for ethvert menneske. Nephiterne havde anvendt ægyptiske skrifttegn, men på en måde, der kun havde betydning for dem selv. Ved at gøre dette havde de stillet beretningens oversættelse uden for den veluddannede oversætters eller den dygtige ægyptologs virkefelt.

Jareds broder fik af Herren besked om at skrive sin beretning „på et sprog, så det ikke kan læses". (Ether 3:22) Befalingen havde en hensigt; den gjorde det tydeligt, at beretningens oversættelse ikke skulle være afhængig af et videnskabeligt studium af det jareditiske sprog. I den hensigt gav Herren Joseph Smith to sten – det er næppe det udstyr, som den veluddannede sprogforsker gør brug af – som skulle bistå ham i oversættelsen af Mormons Bog. Profeten fortæller os, at disse sten udgjorde Urim og Thummim.

Ældste John A. Widtsoe skrev:

„Det var imidlertid ikke nogen nøjagtig oversættelse ord for ord. Så nært, som det kan forstås, blev de tanker, der var blevet udtrykt ved hjælp af skrifttegnene, åbenbaret for profeten. Derefter udtrykte han tankerne på engelsk, så godt han kunne ..."

Dr. Sidney B. Sperry tilføjer:

„På det tidspunkt havde profeten en intuitiv fornemmelse eller en naturlig følelse for det nephitiske sprog, hvilket satte ham i stand til at forstå det, der var skrevet på guldpladerne, der var i hans besiddelse. Han gik derefter videre med at overføre de tanker, der var givet udtryk for på pladerne, til det bedste engelsk, han kunne."

Joseph Smith foregav aldrig at være nogen sproglig mester, selv om han studerede adskillige sprog. Men vi har set, at Gud ikke søgte efter disse gaver, da han valgte en oversætter til sit arbejde. Profeten bevidner, at han „oversatte beretningen ved Guds gave og kraft". Det var Josephs tillid til Gud, hans dybe tro og hans store åndelighed, som gjorde ham velegnet til fra Gud at modtage betydningen af de nephitiske skrifter. Når denne åndelighed veg bort under bekymringer for jordiske ting, var han ude af stand til at oversætte. Først efter at have ydmyget sig i bøn, genvandt han denne „intuitive fornemmelse" for sproget, som Dr. Sperry taler om.

Herren talte fra himlen for at tilkendegive Mormons Bogs gyldighed, og ved at gøre dette bekræftede Han sin guddommelige rolle i oversættelsens mekanik:

„Disse plader er blevet åbenbaret ved Guds kraft, og de er blevet oversat ved Guds kraft. Oversættelsen af dem er, som I har set, korrekt, og jeg befaler jer til at føre beretning over det, I nu ser og hører." ○

Mit liv vil få indflydelse på manges liv inden dette år er omme, sætte utallige mærker for godt og ondt inden aftensolen er nede. Derfor tænker jeg altid denne tanke - og former den til bøn: „Herre, må jeg gennem mit liv blive til velsignelse for dem, jeg møder på min vej."

-Gillian

Døbt med myndighed

AF MALCOLM S. JEPPESEN

Jane, en lille lyshåret pige med blå øjne, glædede sig til at blive døbt, men hun var som så mange andre otte-årige, spændt på det interview som hun skulle til med biskoppen. Da hun sad i mit kontor, og vi sammen talte om dåbens betydning, fortalte jeg hende om de løfter, hun gav til sin himmelske Fader, når hun gik i dåbens vande. Hun lyttede anspændt og så indvilgede hun i at overholde disse løfter, vel vidende, at hendes himmelske Fader havde givet hende store løfter, hvis hun ville forblive trofast. Hun var meget spændt på dette store, som nu skulle ske i hendes liv, men pludselig blev hun meget alvorlig, og spurgte, „jamen, hvem skal døbe mig?" Janes far var tidligere på året blevet dræbt ved en flyveulykke.

Jeg svarede: „Hvad med din storebror Kim?" Du ved, han er præst og har Det aronske Præstedømme." Kim var en fin ung mand og skulle snart på mission.

„Ved du hvad Præstedømmet er, og hvorfor det er så vigtigt, at den som døber dig har Præstedømmet?" spurgte jeg. Jane var lidt usikker og ikke helt klar over, hvad alle disse store ord betød. Jeg fortalte hende om Joseph Smiths første syn, og om hvorledes himmelske sendebud, Gud Faderen og Sønnen, havde vist sig for ham og fortalt ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen af kirkerne, fordi de ikke havde myndighed. Dernæst fortalte jeg hende, hvorledes Johannes Døberen, som et genopstandent væsen, kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15. maj i 1829 og gengav denne myndighed til mennesker på jorden i denne tidsuddeling, således at dåb og andre ordinanser kunne udføres med myndighed fra Gud. (Se Lære og Pagter 13, 27:8)

Disse otte-årige børns sind må virkelig være oplyste af vor himmelske Fader i åndelige ting, for Jane forstod hurtigt det vigtigste af det, jeg fortalte. Hun forstod, at der i mange hundrede år ikke havde været nogen myndighed på jorden til at døbe i Kristi navn, som der er nu. Vi læste i Lære og Pagter, og gennemgik alle de ord, som Johannes Døberen sagde, da han lagde sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowdery.

„I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons Præstedømme, som ejer nøglerne til engles be-

tjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse." ... (Lære og Pagter 13) Vi talte om, hvordan det må have været at leve på en tid, hvor der var åndelig mørke – før denne betydningsfulde begivenhed. Jane gik fra interviewet med en ny og højtidelig viden om, hvilken rolle Præstedømmet spiller i hendes dåbshandling.

Janes situation var usædvanlig ved det, at hun tænkte på, hvem der skulle døbe hende. De fleste drenge og piger, som jeg har interviewet, har ikke tænkt meget over spørgsmålet om dåben og myndighed. Hvilken kærkommen chance til at forberede dem, glipper ofte for forældre, lærerinder og lærere?

I søndagsskolen ville det være godt, hvis man kunne diskutere forberedelsen til dåb for de syv-otte-årige, og hjemme kan man så tale om vigtigheden af Præstedømmets magt og myndighed i deres liv. Det er netop tiden, hvor de skal lære de tre grundlæggende sandheder om Præstedømmet at kende.

1. Præstedømmet er retten – eller myndighed – til at repræsentere vor himmelske Fader her på jorden, og til at opbygge Hans værk. Men mere end det, Præstedømmet er Guds evige myndighed og magt, både i himlen og på jorden. (se Lære og Pagter 50:27) Vor himmelske Fader bruger denne magt og de mænd, som bærer den, til at fuldføre Hans arbejde i himlen, på samme måde som Han gør det på jorden.

2. Der er forskellige grader af forfremmelse eller voksende ansvar indenfor Præstedømmet. I drenge, som forbereder jer på at modtage Præstedømmet i løbet af et par år, skulle især se at blive klar over, hvor hver enkelt gruppe har dens særlige arbejde og pligter. Diakoner uddeler nadveren, indsamler fasteoffer og er budbringer ved nadvermødet. Lærere forbereder nadveren, er dørvagt, deltager i hjemmelærerprogrammet, som er en meget vigtig funktion indenfor Præstedømmet. De kan også udføre alle de ansvar, som en diakon har. Præster administrerer nadveren, er aktive indenfor missionærarbejdet og kan døbe. De kan også udføre alt, hvad diakoner og lærere kan gøre. Det må understreges, at det at holde Det aronske Præstedømme er en forberedelse til at modtage Det melkisedekske Præstedømme. Nye ansvar gives, når en dreng trofast udfører de opgaver, som allerede er pålagt ham. Sammenlign de embeder, vi har indenfor Præstedømmet med den indlæringsproces, det er for et barn at lære at sidde op, kravle, gå, for derefter at løbe – og tilsidst deltage i sportsløb.

3. Præstedømmet var slet ikke på jorden i mange hundrede år, og gengivelsen af denne magt og myndighed er en stor velsignelse. Børn kan forstå meget mere af disse åndelige, betydningsfulde ting, som har forbindelse med Præstedømmet, end jeg troede, førend jeg havde interviewet mange af dem. Man kan lære dem om, at deres dåb er gyldig på grund af denne Præstedømmets velsignelse, og at bærere af Præstedømmet er på vej til at blive virkelige sønner af Gud, vor Fader.

Da jeg nærmede mig dåbsalderen, kan jeg huske den store beundring, jeg nærede for disse ældre drenge, som havde Det aronske Præstedømme. Årsagen til denne beundring bundede sandsynligvis i mit ønske om en dag selv at modtage og ære Præstedømmet. Ved at give disse børn en grundlæggende kundskab om dets vigtighed, og hvorledes det direkte vedrører deres eget liv gennem dåbsordinansen, kan vi inspirere dem til at opnå det mål, at leve et harmonisk liv efter vor himmelske Faders plan.

„Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til." (Markus 10:14)

„Med fuldmagt fra Jesus Kristus døber
jeg dig i Faderens, Sønnens og Den Helligånds navn.
Amen."

* Malcolm S. Jeppesen, som er praktiserende læge, er biskop i East Millcreek 8. ward, Mt. Olympus Stake (Utah). Han er gift med Marian Davis, og de har 5 børn.

BØRNENES SIDER

Én dreng vidste det

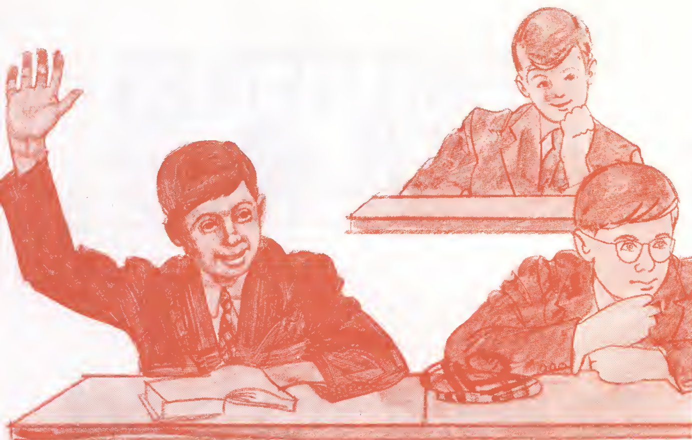
LUCILE C. READING

Hele klassen var rastløs. Det syntes som om dagen havde været usædvanlig lang og drengene glædede sig til at få fri fra skole, så de kunne afslutte det boldspil, de begyndte på i det store frikvarter. Den kolde skotske eftermiddag var næsten gået, og der var kun kort tid til at spille, før solen ville være skjult af tågen, som rullede ind over skolegården næsten hver dag.

Lærerinden havde lovet at de måtte få tidligt fri, hvis de hurtigt kunne nedskrive en bøn, som hun havde skrevet på tavlen, og som de skulle have med hjem, for at lære den udenad. Hun sagde til børnene, at hun syntes, at det var en meget smuk bøn, og bad dem tænke over hvert ord, når de skrev og lærte bønnen udenad, så kunne bønnen få en særlig betydning for dem.

Der var stille i værelset med undtagelse af den pibende lyd, som kom fra kridtet, som lærerinden brugte på tavlen, og fra drengenes blyanter, idet de skrev:

„Lær os, gode Herre, at tjene dig som du fortjener det;
at give uden at tænke på prisen;
at kæmpe uden at ænse sårene;
at arbejde hårdt uden at tænke på hvile;
at tjene uden at bede om nogen

belønning, med undtagelse af kundskab om at vi gør din vilje. Amen."

Da lærerinden var færdig med at skrive, vendte hun sig om mod klassen og spurgte: „Er det ikke en dejlig bøn, drenge?" Uden at vente på svar, fortsatte hun: „Det må være skrevet af eén, som virkelig forstod at arbejde for andre, uden overhovedet at blive træt, og uden at tænke på at få løn for at gøre det. Når I lærer denne bøn udenad, prøv så at tænke over, hvem det kan være."

Drengene skyndte sig at lægge deres blyanter og skrivebøger væk, og de fleste af dem tænkte blot på at komme ud af døren og komme igang med deres spil. Men de standsede alle et øjeblik, da en af drengene rakte sin hånd i vejret og stille sagde: „Jeg ved det. Den kunne være skrevet af min moder."

En sandfærdig historie genfortalt af

LUCILE C. READING

Nogle gange bliver det fødselsdag før tiden

AF DELORES LUNT DAY

Flemmings fødselsdag var ødelagt. Meget, meget bedrøvet sad han med ansigtet helt henne ved vinduesglasset, for at undgå spejlbilledet af stuen, og stirrede ud.

Det var lige som om, han stod lige nedenfor et vandfald. Regnen slog mod vinduesruden og hylende vindstød rystede bondehuset. Derude på den store prærie var der et føl, der var løbet vild. Og det var hans skyld! Flemming prøvede at sluge klumpen i halsen.

Flere problemer havde forfulgt ham lige siden han for et år tilbage sammen med sin familie var flyttet til en gård i Arizona; dengang var han ti år gammel. „Tror du, at jeg nogensinde bliver en god landmand?", spurgte Flemming sin far. Flemming fortalte aldrig, hvor bange han egentlig var for

de enorme ørkenområder, eller hvor kraftigt nattens dybe stilhed fik hans hjerte til at dunke. Skønt de aldrig talte om det, var han sikker på, at hans far forstod.

Det værste var dog, at han var så glemsom. Han glemte at vande haven; han glemte at fodre ænderne; han glemte at lukke efter sig. Alle på gården huskede ham på de ting, han glemte, men han var alligevel lige glemsom.

Men da føllet så blev født, forandredes alt. Flemming elskede denne lille „nye" hest. Den fjernede alle hans problemer og al hans frygt. „Hvis det viser sig, at du virkelig kan passe føllet, vil jeg give dig det i fødselsdagsgave", lovede far.

Flemming kaldte føllet Lotte. Han tilbragte den meste tid i stalden og plagede karlene. Lidt efter lidt blev han klogere. Han var stolt af sine nye færdigheder og viden. „Lotte er næsten min", sagde han stolt til sin far.

Idet han kæmpede for at holde tårerne tilbage gik han bort fra vinduet. Hvor dum havde man lov at være? Tidligt i morges var han sammen med sin far gået ud i stalden.

Mørke, truende skyer viste sig over de fjerne bjerge, og tordenen rullede.

„Det ser slemt ud", brummede hans far, mens han strammede gjorden på hoppens sadel. „Jeg håber ikke uvejret bryder løs, før jeg er hjemme igen."

Da Lottes mor forsvandt ud af syne, begyndte Lotte at rulle med øjnene og vrinske højt.

Vinden piskede rundt om ladehjørnet og bragte Flemmings lyse hår i uorden. Den smækkede ladeporten op og i, og Lotte steppede sidelæns.

Flemming rakte hånden frem, men føllet veg tilbage. „Vær ikke bange, Lotte", lokkede han, „bare rolig!" Måske ville et æble berolige føllet. Han smuttede ud af porten og løb op til stuehuset. Medens han lidt efter løb tilbage, stoppede han pludseligt. Han åbnede forbavset munden – stalddøren stod på klem. Lotte var væk! Men hvad . . .? Men hvem . . .? Så blev Flemming bleg trods sine fregner. Han havde glemt at lukke porten. Skræmt af den kommende storm, bange på grund af sin mors fravær, var føllet stukket af. Var det løbet mod byen, eller løb det omkring ude i ørkenen?

Før Flemming kunne beslutte sig til, hvor han skulle søge, begyndte det at regne. På et øjeblik blev han pjaskvåd. Forfærdet løb han i ly oppe ved stuehuset. Det regnede hele dagen. Hjælpeløst ventede Flemming på sin far. Ved sekstiden kom hans far hjem, gennemblødt og fuld af mudder. „Uvejret brød løs, da jeg var halvvejs hjemme. På et tidspunkt spekulerede jeg på, om vi kunne klare det."

Da han hørte om føllets forsvinden, vendte han sig ulykkelig mod Flemming. „Jeg ved, hvordan du føler for Lotte. Jeg kan heller ikke udstå tanken om at miste hende. Men vi kan ikke lede i dette uvejr."

Nu spiste alle ude i køkkenet. Flemming stirrede ud i den vilde, sorte nat. „Det hjælper ikke at narre mig selv", tænkte han, „jeg er stiv af skræk." Ingen ved sine fulde fem vil vove sig

ud i det vejr. Men hans føl var derude – og i stor fare. Flemming lagde armene overkors, ude af stand til at bære smerten over sin skyld. Der var kun én ting at gøre.

Iført tilknappet oliefrakke, og „bevæbnet“ med en lommelampe – åbnede Flemming hoveddøren. „Ladvære med at tænke“, advarede han sig selv, „bare gå.“ Han lukkede forsigtigt døren efter sig og tvang sig til at gå ud af vindfanget. Vinden flåede i hans tøj og piskede regndråberne ind i hans øjne. Lommelampen kastede kun en svag lysstråle ud i mørket. „Jeg skal være heldig hvis jeg skal finde laden“, tænkte han.

Flemming gik bort fra huset, medens han råbte og fløjtede. Han gik, til hans ben blev følelsesløse. Til sidst begyndte han at føle sig panikslagen. Hvor var han nu? Hvor langt havde han gået? Pludselig gled hans fødder i mudderet. Gispende kom han op på sine knæ – men vaklede. Da han prøvede at rejse sig op, brændte hans venstre ankel af smerte. „Så! Nu har jeg gjort mig selv til krøbling.“ Lommelygten var borte; han havde mistet den, da han snublede. Regnen styrtede ned, og Flemming humpede afsted i mørket – i en evighed forekom det ham. Han begyndte at have en mærkelig fornemmelse i hovedet, og opdagede pludseligt, at han gled sidelæns. „Kan man drukne i mudder?“ tænkte han helt fortumlet.

Et stykke tid efter lagde Flemming mærke til at det regnede mindre end før. Han lå på ryggen. Havde han sovet? Noget klamt puffede til hans hånd. Forskrækket gav han et spjæt til siden. Så strøg en blød mule op og ned af hans hals. Lotte! Det var Lotte!

Flemming rakte armene op og omfavnede føllets dryppende hoved. „Åh, Lotte.“ Flemmings hals snørede sig sammen. Det var ikke kun regn, der gjorde hans ansigt vådt.

Føllet rystede voldsomt, og han vidste, det var nødvendigt, at det kom i læ. Flemming greb fat i Lottes grove, sorte manke og trak sig op. Han humpede trods stærke smerter et par skridt, men sank så sammen. Han kunne ikke klare det. Blæsten blev koldere. Flemming blev skiftevis iskold og brændende varm. Hans bryst smertede dumpt, og hans ankel værkede. „Hvorlænge mon det varer, før far savner mig?“ spekulerede han på.

„Jeg er nok ikke til megen hjælp, vel?“ hviskede han til Lotte. De kunne trods alt være flere kilometre hjemmefra.

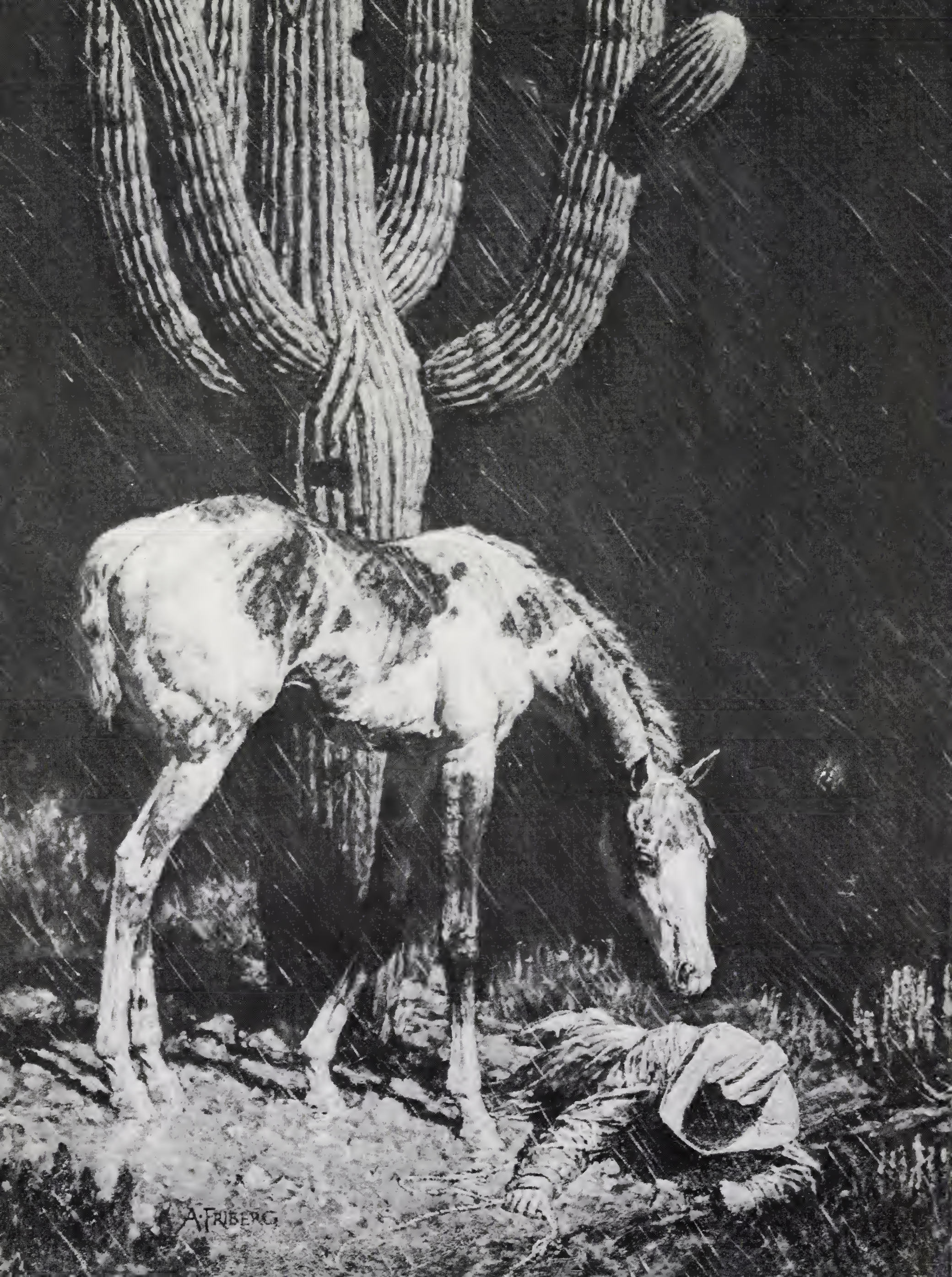
Pludselig dukkede en mørk skikkelse op over ham. Flemming holdt vejret – så sukkede han taknemmeligt. Det var hans far. Da han følte, han blev løftet, lukkede han øjnene. Da han åbnede dem, befandt han sig i den varme, gamle stald.

„Du må have gået i cirkler“, sagde hans far. „Laden var mellem dig og stuehuset; ellers kunne du have set lysene.“

„Hvordan . . ., hvordan fandt Lotte mig?“ Flemming havde en klump i halsen. Hans far lagde et slidt tæppe over ham, før han gik hen til det skælvende føl. „Det gik tilsyneladende omkring uden for folden og laden.“ Hans far begyndte at tørre Lotte med et stykke afrevet sadeltæppe.

„Jeg har været stolt af dig i nat, Flemming", udbrød han.
Flemmings stemme var bitter: „Hvorfor? Jeg fandt ikke engang Lotte. Hun fandt mig."
Hans far sagde stille: „Det, du fandt, var modet til at gøre det, som skal gøres. Lotte kunne ikke have klaret den ret meget længere i den storm." Han stod og kiggede ned på Flemming. „Nå, lad os gå hjem. Dit føl er i sikkerhed." I ladeporten vendte de sig om for at få et sidste glimt af Lotte. Hun kiggede op med sine bløde, brune øjne og vrinskede. Flemmings far smilede til ham: „Se der – du har allerede åbnet din fødselsdagsgave – og det er ikke engang din fødselsdag endnu."

A. FRIBERG

Den nyeste diakons tanker

AF STEVE BARRETT

Carl holdt meget af sin far. Han vidste ikke hvorfor, han holdt bare af ham.
Sandsynligvis var en af grundene dertil den, at Carls far i den sidste måned, hver gang familien var til nadvermøde, sørgede for, at de kom til at sidde lige bag ved den række stole, der var reserveret for diakonerne. Carl havde ikke fortalt sin far, at han spekulerede på, hvad han mon skulle gøre, når han blev diakon i næste uge. Det var bare ligesom om hans far forstod ham.
Carl var spændt på afgangen fra Primary. Førerpatruljen var helt i orden, men han havde allerede planer om at blive spejder, og desuden skulle troppen på lejrtur til Strandby. De historier, de større drenge fortalte om de fælles spejderture og alt det morsomme, de skulle foretage sig, lød spændende – også selv om man blev nødt til at danse med pigerne engang imellem.
Selve det at blive diakon var også spændende, men også lidt foruroligende. Han blev lidt ængstelig, da biskoppen standsede ham i forhallen og bad ham komme ind på hans kontor kl. 2 om eftermiddagen.
Hvad skulle han sige til biskoppen? Eller endnu værre, hvad ville biskoppen sige til ham? Ih, hvor tiden dog slæbte sig af sted! – Klokken var kun halvto, og han havde siddet uden for wardets dør allerede i 25 minutter!
Han havde ikke sagt til sin mor, hvor han skulle hen, så ville hun bare bestemme, hvordan han skulle se ud, og hvad han skulle sige. Hun ville have krydsforhørt ham i timevis, og alligevel ville han ikke have vidst, hvad han skulle sige eller tænke. Det var trods alt på tide, at han begyndte at stå lidt på egne ben – Der er ting, som bedst kan ordnes af én selv.
Var han rede til at blive diakon? Han stod nu foran biskoppens dør, han hørte summen af stemmer indenfor. Hvad var det nu for en masse ting, søster Sørensen havde talt om i Primary hele året? Myndighed, Johannes Døberen, håndspålæggelse, mere magt, end hvem som helst i skolen – var det virkelig sandt? Betød det, at han kunne stikke ham den tyranniske Søren én på skrinet næste gang, han begyndte at kalde ham ved øgenavne?
Var han virkelig værdig? Det havde ikke været svært at afvise det første tilbud om en cigaret. Han vidste, at det at ryge var dumt. Men nogle af de andre ting havde ikke været så lette.
Betød det noget, hvad man sagde? Det at bande var noget, han kæmpede med i øjeblikket. Var der virkelig en engel, der skrev alting ned? En af dagene ville han blive afsløret af sin far eller mor – så ville han få en masse vanskeligheder. Han tænkte, at det måtte være forkert, når han følte på den måde om de ting. Men sommetider undskyldte han alligevel sig selv med, at han var den eneste Sidste Dages Hellige dreng i klassen, og han var den ene ud af syv mormon-børn på hele skolen – det var svært, meget svært! De andre drenge ville synes, at han var en tøsedreng, hvis han ikke talte som de. Var det i grunden nogen god undskyldning?
Biskoppen smilede til Carl, da han trådte ind gennem kontorets dør – det ville ikke blive så svært, som han havde tænkt! Det første spørgsmål var let. „Ønsker du at blive diakon?“ Det gjorde han afgjort – gjorde alle ikke det? Så blev spørgsmålene en lille smule vanskeligere, men han kunne svare ærligt på dem alle, indtil det endelig kom: „Bruger du nogensinde gudsbespotteligt eller vulgært sprog?“ I stedet for at svare, så han ned på sine sko. Hvad skulle han sige? Hvad kunne han sige? Biskoppen ventede . . .
På en eller anden måde var det let at fortælle biskoppen om det. Ja, det var endog let at fortælle far om det senere på dagen, da biskoppen havde dem begge hos sig. De syntes begge to, at forstå det. Det føltes endog godt, da det hele var overstået! Der var noget betydningsfuldt i biskoppens råd: „Du er måske nok alene, men du er der.“ Selv den ekstra uge, som biskoppen fik ham til at vente, føltes ikke så slem. Det føltes rart, da han kunne se sin far og biskoppen i øjnene og fortælle dem, som sandt var, at han havde klaret den. Han skulle være diakon – det havde biskoppen sagt!
Ved nadvermødet fik biskoppen ham til at stå oppe ved talerstolen, og han fortalte hele wardet, at Carl Bach var fundet værdig til at blive diakon. Det var foruroligende, men den varme følelse indvendigt gjorde godt.
Hænderne blev lagt på hans hoved, og han hørte sin fars stemme, der ordinerede ham til Det aronske Præstedømme.

Hvad forventede man af ham nu? Hvad sagde hans far? Vær ærlig – lad ånden hjælpe dig på de vanskelige steder.“
Ved nadverbordet blev Carls hænder våde, idet han stod med dem på ryggen. Han håbede, at han ikke snublede, når han gik ned ad gangen. Hans mor havde advaret mod det. Han havde aldrig nogensinde set en diakon snuble, men måske skulle han være den første. Lige i øjeblikket var han mere bekymret for, om hans nye sko ville knirke, når han gik.

Han omdelte nadveren med tvungen stivhed. Den sidste række var den hårdeste prøve af dem alle. Uden at smile til sine søskende, der sad og smilede, tog han imod bakken med nadverbrødet fra sin far, og idet han vendte sig for at gå, med et lettelsens suk, følte han det anerkendende klap fra sin fars store hånd mod sin arm, og han opfangede lige det blink og det smil, der var tiltænkt ham alene.
Carl holdt virkelig meget af sin far, og det føltes godt.

Fortiden ligger bag os - lær af den.

Fremtiden ligger foran os - forbered jer til den.

Nutiden er her - lev i den.

AF THOMAS LEE MONSON, 18 år

For næsten tre tusinde år siden var der en berømt konge af Israel, en af Jesu Kristi forfædre, nemlig den gamle kong David, som skrev denne smukke og enkle bøn:
„Vis mig, Herre, din vej og led mig ad jævne stier." (Salmernes Bog 27:11)
Vor verden har forandret sig siden Davids dage, men vor bøn må være den samme idag. Selv om fortidens stier er blevet til nutidens brede hovedveje, fører de stadig til den samme port. For at kunne rejse sikkert ad disse livets veje, forlanger vi, at der forefindes velplacerede skilte, som kan lede os mod vort bestemmelsessted. Må jeg nævne tre vigtige vejskilte?
Fortiden ligger bag os – lær af den.
Fremtiden ligger foran os – forbered jer på den.
Nutiden er her – lev i den.
Lad os undersøge vort første vejskilt: Fortiden ligger bag os – lær af den. Til tider er der fremskridtsvenlige, ivrige unge mennesker, der misbilliger den mulighed, at man kan lære af fortiden. Men hvis man undlader at drage lære af fortidens lektier, er man dømt til at begå de samme fejltagelser igen og lide under de dertil knyttede konsekvenser. For længe siden skrev salmisten:
„At ty til Herren er godt frem for at stole på mennesker."
„At ty til Herren er godt frem for at stole på fyrster."
(Salmernes Bog 118:8–9)

Nutiden er her

En person, der lærte denne lektie for sent, var kardinal Woolsey, som ifølge Shakespeare tilbragte et langt liv i trofast tjeneste hos tre fyrster, og han nød velstand og magt. Til sidst blev han vist bort af en utålmodig hersker. Fra sin sjæls kval råbte han: „Havde jeg blot tjent min Gud med den halve iver, hvormed jeg tjente min konge, da ville Han ikke i min alderdom have efterladt mig nøgen til mine fjender." (Shakespeare, Kong Henrik den 8., 2. akt, 2. scene)

En af de allerstørste lektier kan læres af Frelseren. Hvor ofte er vi ikke, når vi er vidne til, at et af vore medmennesker lider, tilbøjelige til at bede om vor himmelske Faders barmhjertighed. Vi søger hyppigst at komme ind i vor Faders rige uden at vandre ad smertens sti. Fortiden lærer os, at verdens Frelser kun kunne komme ind i himlen efter store lidelser og smerte. Vi, der er tjenere, kan ikke forvente mere end Herren. Før der kunne blive påske, måtte der være et kors. Fortiden ligger bag os – lær af den.

Når vi rejser ad livets landevej, må vi granske vort bakspejl for at finde ud af, hvad der ligger bag os. Det er af lige så stor betydning at finde ud af, hvad der ligger foran os. Fremtiden ligger foran – lad os forberede os til den.

Uanset hvad andre måske siger eller tror – til de, der er for frygtsomme og har for ringe tro – vover jeg at påstå, at dagen imorgen vil blive en god tid at leve i. Jeg tror, det vil blive en af de mest dyrebare og priviligerede perioder i hele menneskehedens historie, en periode med forandringer, udfordringer og grænseløse løfter.

Vi må ikke begrænse vor tankegang til denne dags problemer. Vi må forberede os til morgendagens muligheder. Vi har lært, at som mennesket er, sådan var Gud engang, og som Gud er, sådan kan mennesket blive. Hvis man omskriver det, ville det så ikke også være sandt, at „hvis mennesket skal blive, som Gud er, må det (mennesket) nu være det, som Gud var"? Lad os forberede os ved at leve livet, som Gud ville have levet det. Uovervindelige problemer venter os kun så længe, som vi betragter dem som uovervindelige. Fremtiden ligger foran – lad os forberede os.

Vi lærer af det forgangne og forbereder os til det kommende, Men lad os ikke miste livet i vor søgen efter det. Nutiden er her – lev i den. Apostlen Paulus skrev: „Den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt." (2. Kor. 9:6)

Idag findes der mange, som driver om på tilfældighedernes hav, og fristelsens bølger truer med at opsluge dem. Disse mænd, som kun besidder ringe styrke, driver gennem timerne og glider gennem årene. Deres mere tapre brødre styrer fra det ene punkt til det andet.

At leve med succes i nutiden er at samarbejde med vanskelighederne. Problemer er en normal del af livet, og den store udfordring er at undgå at blive slået ud af dem. Man må klamre sig til udfordringen. Alt for ofte søger vi ly for storm, blot der blæser en kraftig vind. Ved at imødegå og konkurrere med vore udfordringer vil vi opbygge anseelse i menneskenes øjne. Imidlertid er det at være velanset kun et delvis tegn på gode egenskaber. Saul var en dygtig israelitisk konge, indtil grådighed og begær efter magt blev hans fald. Til sidst blev han afvist af Israel, af Samuel, ja, endog af Herren. Saul var velanskrevet, men han manglede karakterstyrke. Om man er velanskrevet afhænger af, hvad man har gjort; karakterstyrke er, hvad man er. Nutiden er her – lev i den.

Den vej, vi rejser ad, fører raskt ud af dunkel oldtid, og vi studerer fortiden, hovedsagelig på grund af dens forbindelse med den levende nutid og dens løfter for fremtiden.

Den stærke trafik på livets landevej foretager i stadigt øget omfang afstikkere fra den lige og snævre vej. Herrens sti kan hyppigt krydses af veje, der fører bort fra det himmelske mål, men en klog rejsende vil følge sikkerhedsskiltene. Må vi altid huske dem:

Fortiden ligger bag os – lær af den.

Fremtiden ligger foran os – forbered jer til den.

Nutiden er her – lev i den.

○

BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

SUCCES

Der er to begreber, som kan bringe de fleste af os til den dybeste fortvivlelse eller til lykkens tinder. Det er fiasko og succes. Folk vil gøre næsten hvad som helst for at undgå at blive stemplet som en fiasko i livet. De vil give al deres tid, alle deres talenter og alle deres midler. De vil give deres legemer, ja endog deres sjæl for at få succes med et projekt eller forehavende, som de mener er vigtigt. Deri ligger ofte livets største tragedier.

Succes afhænger ikke altid af at nå det, vi gerne vil, men snarere at opnå det, vi burde. Der er unge mennesker i vort samfund, som ikke ønsker at arbejde, som ikke ønsker at udvise nogen målbevidst bestræbelse på højt plan. De trækker sig tilbage fra samfundet og bliver uansvarlige og uproduktive. De driver omkring, som blomsterstøv i vinden. Jo mere de gør dette, jo mere føler de, at de lever livet fuldt ud. Men enhver, der standser op et øjeblik for at tænke efter, ved, at det ikke er rigtigt. To grundsætninger, som er baseret på års erfaring, fortæller os, at det modsatte er tilfældet:

„At udføre lette opgaver gør mennesket svagt."

„Hvis du vil gøre livet let, så gør det svært."

En sportsmand, som ikke udvikler sine muskler og holder sig i passende kondition ved træning, vil aldrig blive vinder. Han vil kun møde nederlag, skam og medynk. Det arbejde og de bestræbelser, der kræves som forberedelse til vor livsgerning, er grundlaget for succes og lykke. Der findes ikke nogen let måde at klare livets vej på. Den voksnes verden har, hvad enten det drejer sig om det forretningsmæssige, det faglige eller det tekniske område, ingen brug for unge mennesker, som træder ind i den og brillerer med deres dovenskab eller deres uvillighed til at yde deres bedste i enhver aktivitet, som er en del af deres udvikling. Det værste i livet er ikke det at fejle, men at undlade at prøve på at få succes; at leve i det grå tusmørke hvor man hverken kender til klart lys eller skygge, hverken sejr eller nederlag.

Forskellen mellem dem, for hvem det lykkes at opfylde formålet, hvormed vi er kommet her til jorden, og dem, for hvem det mislykkes at fuldføre livets mission, ligger i, hvorvidt nederlagene, prøvelserne og vanskelighederne, som man møder i enhver tilværelse, bliver til møllesten omkring halsen eller til milesten på fremskridtets vej. Vi bliver stærke ved at overvinde vanskeligheder og gøre dem til karakteropbyggende erfaringer, som giver vor sjæl styrke og moralsk holdning.

Profeten Joseph Smith gennemgik i hundredevis af hårde prøvelser, før det lykkedes ham at oprette Kirken, så den var så stærk, at den ikke kunne ødelægges. Efter at han og adskillige ledsagere havde været i fængsel i Liberty, Missouri, i flere måneder, nåede han til det, som han følte var bristepunktet, et punkt, som han følte, at hverken han eller de hellige burde bedes om at overskride. Som resultat heraf henvendte han sig til Herren og

forelagde de helliges sag i bøn med følgende ord:

„O, Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul?"

„Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje, dit rene øje, skue ned fra de evige himle på den uret, som vederfares dit folk og dine tjenere, og dine øren gennemtrænges af deres råb? (L&P 121:1–2)

Josef fortsatte med at opsende en veltalende bøn om hjælp til sit folk. Alle, som har læst den tids historie, vil vide, at hans bønner var baseret på behovet for at blive befriet for pøbelherredømme og mishandlinger så brutale, at man næppe kan tro, at de virkelig har fundet sted.

Men Herren ved, at vore prøver, i livet er nødvendige for at forberede os til at blive den slags mennesker, som er i stand til at blive lykkelige i evighederne.

Succes følger ofte i hælene på noget, der ligner et afgjort nederlag, som Herren påpeger:

„Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender." (L&P 121:7–8)

Den stenede vej, vi betræder, når vi prøver på at forberede os til et nyttigt liv, et liv, som bliver til velsignelse for alle, der kommer i berøring med dets frugter, er meget bedre end ladhedens jævne og glatte vej.

Sejlskibe kommer ingen vegne i stille vejr. Deres sejl klapper hjælpeløst mod de nytteløse master, når der ikke er nogen vind, man kan bruge som trækkraft.

Der fortælles en historie om en fabelagtig rig guldmine i Afrika. Den fik sit navn på følgende måde:

„Den mand, som oprindeligt åbnede minen, gravede en skakt, som var omkring 70 meter dyb, men det lykkedes ham ikke at finde noget guld. Han tabte modet, kaldte minen for „Uheldet" og forlod den. Hans mere modne naboer sagde, at han havde „vist den hvide fjer" (vist fejhed), og minen blev kendt under navnet „Hvide fjer". Han solgte udgravningerne til en anden lykkejæger for 50 dollars. Den nye ejer gravede i løbet af en dag eet spadestik dybere i udgravningerne og stødte på en guldåre, der indbragte ham en stor formue."

Et af Satans yndlingsredskaber er modløshed – idet han indtrængende opfordrer os til at vise „den hvide fjer". Undskyldninger for ikke at arbejde og for ikke at yde det bedste i livet opstår let. Men de, der vil leve på glædens tinder, på succes'ens top, ved, at der ikke er plads for „den hvide fjer". De ved, at succes ikke kommer ved at udføre lette opgaver; men ved at give sig selv helt, ved løsningen af opgaver og projekter, hvor man ofte erfarer midlertidige nederlag.

Den store amerikanske opfinder, Thomas Edison, blev spurgt, om han ikke tabte modet, fordi så mange forsøg på at løse et problem slog fejl. Hans svar lød: „Nej, jeg har ikke tabt modet, fordi hvert eneste forkert forsøg, som er blevet kasseret, betyder endnu et skridt fremad." Den skotske forfatter Samuel Smiles (1812–1904) sagde: „Vi lærer visdom gennem nederlag i langt højere grad end gennem succes; vi opdager ofte, hvad der kan bruges, ved at finde ud af, hvad der ikke kan bruges; og sandsynligvis har den, som aldrig har begået en fejl, aldrig gjort en opdagelse." ○

Fællesrecitation den 6. september 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af august af eleverne i kursus 10 og 12. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

Kursus 10:

(Kort før sit martyrium ser Stefanus i et syn to af Guddommens medlemmer.)

„Men fuld af Helligånden stirrede han op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd."

Kursus 12:

(Moroni fortæller os hvordan vi kan modtage et vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed.)

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft."

Nadververs

Søndagsskolen:

„Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Johannes 3:5)

Juniorsøndagsskolen:

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet. (1. Nephi 3:7)

Lærere, lev jeres liv så I kan sige til jeres elever. . .

Kom og følg mig

AF ROBERT A. BAIRD*

Blandt lærere stilles ofte spørgsmålet: „Hvordan kan jeg vise mine elever, at jeg virkelig holder af dem?" Svaret, som muligvis kan være lidt svært at praktisere, er let: „vis at du holder af dem!"

Læg mærke til følgende eksempler:

Først, prøv at forestille dig et omvandrende menneske med et sløret syn, et tomt hjerte, svimmel, som snublende prøver at finde vejen hjem. En lærer eller en rigtig ven ville give dette råd: „Gå i kirke og bliv døbt med det samme, tag derefter 13 skridt imod det celestiale rige, gennemgå de fire første principper, eller måske er der seks. Vis kærlighed til alle du møder på din vej, vær opmærksom, jeg er endnu ikke færdig med at tale, gå igennem templet på vejen hjem, og fremfor alt, vær lydig mod de rigtige mennesker, som du møder, og en dag vil du nå hjem, hvor der vil være hvile og fred."

„VIS", at du holder af dem

Sammenlign dette eksempel med historien om den barmhjertige Samaritan (Lukas 10:33–37), som her kort følger: „. . . Da han så ham, ynkedes han inderligt. Og han *gik* over til ham, *forbandt* hans sår og *hældte* olie og vin på dem, løftede *ham* op på sit eget ridedyr, og førte ham til et herberge, og *sørgede for ham.* Og den næste dag, *tog* han 2 denarer, og *gav* værten dem, og sagde, „*sørg* for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen."

Læg mærke til den måde, gerningerne blev gjort i denne historie. Samaritaneren tog sig af den sårede mand, betalte hvad det kostede og gjorde alt, hvad han kunne for at denne mand skulle få det godt og igen komme tilbage til sit hjem. Hvis han stadig havde brug for hjælp, efter at have gjort, hvad han kunne, sikrede denne sig, at hans ven ville få den nødvendige pleje, alt dette blev ordnet, inden samaritaneren tog tilbage for at udføre sit eget arbejde.

I eksemplet ovenfor er det let at se, hvordan man virkelig kan være omsorgsfuld. Når det drejer sig om vores undervisning, må spørgsmålet om, hvor meget vi bekymrer os for andre virke som et piskeslag.

Når vi er sammen med elever, børn og venner, kommer vi så selv med svarene? Eller lytter, diskuterer og undersøger vi svar og beslutninger sammen med dem?

Viser vi gennem vort liv en indre selvtilfredshed? Eller viser vi begejstring for livet, begejstring for at lære, og en virkelig begejstring for det, som er vigtigt for os?

Giver vi udtryk for selvretfærdighed? Eller stræber og lider vi for at lære at leve med overbevisning, mildhed, ydmyghed og uforstilt kærlighed? Kan andre se denne stræben? Og har vi kærlighed nok, så vi også kan se deres stræben?

Siger vi „gå, og følg Ham?" Eller indbyder vi dem til at følge Ham sammen med os? – kom og bed sammen med os, kom og læs og studer Skriften sammen med os, kom og yd sammen med os, kom og nyd skønheden og glæden ved Evangeliet sammen med os?

Vi trænger til:
Mindre intetsigende snak om forseelser
Flere klap på skulderen!
Mindre pegen fingre
Mere opmuntring;
Mindre snak om, hvilken vej man skal gå.
Oftere at gå på vejen selv!
GØR SOM JEG!

Vi har alle et stort ønske om at komme hjem til vor himmelske Fader. Udfra dette ønske beder vi: „vis mig vejen hjem". Men lige meget, hvor stor omsorg vi har, kan vi kun styrke og hjælpe andre „rejsende", hvis vi selv er stærke. Lad os antage, at røverne var kommet tilbage igen, medens samaritaneren undersøgte den overfaldne mand ved vejsiden. Hvis kan ikke havde været stærk nok til at jage tyvene væk, eller ikke havde gjort, hvad der kunne gøres, ville han ikke have været til stor hjælp for den overfaldne. Derfor må vi, for at udvikle evnen til at hjælpe og være til velsignelse for andre mennesker, undersøge vor egen styrke og evne.

Vi er alle forskellige. Vi har alle forskellige talenter og styrke. Dog har vi flere hjælpemidler, som kan bruges, når vi forbereder vore lektier, og når vi har med andre at gøre, således at vi virkelig er sikre på, at vi viser dem vejen:

Først og fremmest må vi love os selv, at vi ikke vil undervise i noget, som vi ikke selv tror på.

For det andet må vi indrette vort daglige liv efter de lektier, som vi giver til andre.

For det tredie må vi tage den tid, der er nødvendig for at lede vore elever på vejen, i stedet for blot at fortælle dem om frelsen og pege på den vej, de skal følge.

Lad os se tilbage på det første eksempel. Lederen kan sige til tvivlerne:

„Kom og følg mig til livets vand og modtag, på samme måde som jeg, forfriskninger og styrke. Der er endnu mange skridt, som skal tages, før du er på vejen hjem, men der er stadig tid. Hvil sammen med mig i mit hjem i dag. Du spørger om templet? Når du er styrket og ren, kan du gå ind til denne vidunderlig varme oplevelse. Vi kan gå der sammen. Der vil komme en tid, da du må gå vejen alene. Men jeg kender din Fader, og Han har venner på hele vejen. Tag Hans navn med dig på rejsen, og disse venner vil give dig fred og hvile. Her, drik af min kop. Lad os nu hvile, så vi kan være beredte til imorgen."

LAD OS LEVE ET RENT LIV

Herren har forsikret os, at Han „kender menneskets svaghed og ved, hvorledes han skal komme dem til hjælp, som fristes". (Lære og Pagter 62:1) Han har til hver enkelt af os i denne uddeling giver dette løfte:

„. . . for at I kan kende sandheden og forjage mørket fra jer. Den, der er ordineret og udsendt af Gud, er bestemt til at være den største . . . Thi han ejer alt, for alt er ham underlagt, i himlen som på jorden, livet og lyset, ånden og kraften, der udsendes efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans søn. Men ingen er i besiddelse af alt, uden at han er lutret og renset fra al synd." (Lære og Pagter 50:25–28)

Dette løfte er virkelig en invitation til at se og følge Hans eksempel og til at have del i Hans magt og myndighed.

Selv om sandsynligheden for, at Frelseren personligt vil vise os vejen, synes fjerntliggende – så er invitationen og løftet tydeligt. Chancen for at se og blive ledet er en realitet.

Udfordringen til os lærere må være, at vi bør leve et rent liv, så vi kan modtage det lys, som vil gøre det muligt for os selv at *se* og til at *vise* andre vejen hjem.

---

* Robert Allan Baird er rådgiver ved Brigham Young Universitetet, hvor han tog sin B.A. Degree i 1963. Han har fuldført en mission i Brasilien, han har også undervist i portugisisk ved BYU's missionær sprogtræningsprogram. I øjeblikket er han rådgiver i Genealogisk Forening og hjemmelærer ved BYU 38. Ward, BYU 3. Stav.

Mit åg er gavnligt og min byrde er let

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder,
og jeg vil give jer hvile.
Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg
af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.
Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let."
(Matt. 11:82–30)

Fra bredden af den østlige del af Middelhavet lyder ned gennem århundrederne denne hjertelige indbydelse fra vor Frelser.

Når Jesus besteg Galilæas nøgne bjerge eller betrådte Judæas støvede landeveje, mødte Han fattigdom, sygdom og elendighed af enhver art. Han traf på den angrende og på den ikke-angrende synder. Han så de lidende. Og ud fra disse oplevelser og Hans umådelige forståelse for menneskene lød Hans kærlige anmodning: „Kom hid til mig."

I 1830 erklærede profeten Joseph Smith, at Gud er „... den samme uforanderlige Gud ..." (L&P 20:17), og derfor er det ingen overraskelse, at seksten Hjælpeforenings-søstre den 28. juli 1843 blev udtaget „til at opsøge de fattige og lidende ... til at lindre alles nød." (National Woman's Relief Society ... Historial Sketch, Amy Brown Lyman, p. 29)

Seksten i en verden af millioner! Men der skulle jo gøres en begyndelse. I 1843 seksten, i dag godt og vel 100.000; i morgen 200.000; i overmorgen 2 millioner.

For nogle få uger siden traf jeg en af mine meget gode venner. Hun har været aktiv i Hjælpeforeningen i mange år. Jeg holdt så meget af hende og var henrykt over at se hende. Jeg ville gerne vide en hel masse om hende og spurgte blandt andet, hvad hun bestilte i Kirken for tiden. Der blev en bemærkelsesværdig pause, og så svarede hun: „Åh, jeg er bare kredslærerinde."

Bare kredslærerinde! Da vi skiltes, gav jeg mig til at spekulere på, hvad hun ville føle, hvis Frelseren var til stede ved næste kredslærerindemøde og sagde til hende: „Jeg ønsker dig som min udsending. Jeg vil gerne have dig til at fortælle alle kvinderne i din kreds, at jeg elsker dem, og at jeg er interesseret i, hvorledes de og deres familier har det. Jeg ønsker, du skal være min hjælper, du skal våge over disse søste og tage dig af dem, således at alt vil være vel i mit rige."

Af ALICE C. SMITH

Medlem af Hjælpeforeningens Generalbestyrelse (Tale ved funktionærmødet under Hjælpeforeningens årlige Generalkonference, 1. oktober 1969)

Hvis vi mødtes efter sådant et møde, mon hendes svar så ville lyde anderledes? Har ikke Frelseren kaldet hende gennem sit Præstedømme lige så sikkert, som hvis Han selv stod ved siden af hende? Mon vore kredslærerinder regner kredsarbejdet for et træls stykke arbejde eller betragter de det som en stor, åndelig velsignelse og en begunstigelse, deres Frelser har givet dem?

Kredslærerinden har altså fået den store opgave tildelt at opsøge dem, som er i nød. Desuden fortæller hun – alene ved sit besøg – at der er nogen, der tænker på dem, og at Gud tænker på dem.

Kredslærerinden bør være alles bedste ven i sin kreds. Nej, jeg mener ikke den mest fortrolige ven, men den *bedste* ven.

Jeg håber, at alle her har en „bedste ven", for så forstår I, hvad jeg mener. Hvad er en „bedste ven"? En "bedste ven" er en, man kan betro sine hemmeligheder og vide, at der er de sikre. Det er en, som lytter, og som gerne vil lytte. Det er en, som er interesseret i alt, hvad der hænder hendes ven. Det er en, som altid hjælper, når der er behov for hjælp.

Når jeg går ud og lukker op og ser min bedste ven stå der, varmer det mig i hjertet. Jeg kan ikke hurtigt nok få hende indenfor. Jeg er henrykt for at se hende. Jeg elsker hende lige så meget, som jeg ved, hun elsker mig.

Kredslærerinden bør vække sådan en genklang hos alle dem, hun våger over. Hun er ikke blot en – hun bør i hvert fald ikke være det –, der kommer farende den sidste dag i

måneden og siger: „Jeg har lige to minutter, jeg ved, du *har* læst budskabet, du kender det meget bedre end jeg, og desuden trænger du slet ikke til at høre det. Hvordan har du det? Vi ses i Hjælpeforeningen på tirsdag!" Kredslærerinden bør efterlade en atmosfære af kærlighed, der velsigner både den pågældende søster og hendes hjem. Igen: hun er ikke den mest intime ven, men hun bør være den bedste.

For nogle år siden standsede min kredslærerinde mig, da jeg var på vej ud fra Kirken. „Alice", sagde hun, „du har alt, hvad du har brug for; gid der var noget, jeg kunne gøre for dig."

„Jamen kære, du gør da noget for mig hver eneste måned", svarede jeg. „Du bringer mig et budskab om kærlighed. Jeg oplives og styrkes ved din interesse for mig og min familie." Men det var, ligesom hun ikke var helt tilfreds med den besked.

To timer efter kom hun hen til mig med et frisk hjemmebagt brød. „Da jeg gik fra dig i dag", sagde hun, „kom jeg i tanker om, at du engang sagde til mig, at dit universitetsarbejde holdt dig så travlt beskæftiget, så du aldrig kunne få tid til at bage et brød. Så der var da noget, jeg kunne gøre for dig."

For fem år siden kom vi hjem efter tre års fravær. Vi var trætte efter en lang udenlandsrejse. Vi havde endnu ikke haft tid til at gå ud og købe ind. Tyve minutter efter, at vi havde lukket os ind, lød der en banken på døren, og der stod den samme kredslærerinde (nu forlængst afløst) med et friskbagt brød og et glas stikkelsbærsyltetøj; hendes forklaring lød, at hun havde set os køre forbi, netop som hun skulle til at tage sine brød ud af ovnen.

Jeg elsker Hjælpeforeningens emblem med dens motto: „Kærligheden ophører aldrig", men mit eget private emblem for kredsarbejdet vil altid være et hjemmebagt brød.

Vi skal „lindre alles nød". I vor forvirrede og komplicerede verden findes der ligesom på Jesu tid ensomhed, fortvivlelse, synd, sorg og lidelse. Vi ved ikke, hvornår vi finder disse begreber i vore venners hjem; derfor må vi være beredte.

Kærlighed er en livsfilosofi. Darlene, ung, smuk, charmerende, moder til en lille baby, blev offer for en stærkt udviklet sclerose. Sygdommen udviklede sig hurtigt, så hun til sidst ikke engang kunne tage sig af den lille. Det var på dette tidspunkt, hun fik besøg af to kærlige kredslærerinder. „Gyd olie og vin i de lidendes sår", formanede profeten Joseph Smith. De fortsatte med at besøge og hjælpe.

Darlenes andre venner, som i begyndelsen viste hende så megen opmærksomhed, besøgte hende mere og mere sjældent, som årene gik. Hendes mand forlod hende. Darlene græd bitterligt. Hun mødte tilbud om hjælp med vrede, ligefrem fjendtlige ord. Hvorfor skulle hun ligge der i sengen, hjælpeløs, medens andre rejste, arbejdede og legede, som de havde lyst til? Hvorfor skulle hun ligge i sengen og blive svagere og svagere? Hun gik helt over gevind på grund af sin skæbne med det resultat, at hendes venner holdt op med at besøge hende.

En af kredslærerinderne flyttede fra grenen, den anden blev afløst, men hendes kærlighed standsede ikke. I årenes løb besøgte hun tit Darlene og tilbød hende sin hjælp. Hun overhørte Darlenes vrede, uoverlagte ord; selv om de var rettet direkte mod hende, svigtede hun ikke den, der var syg og lidende.

Darlenes familie flyttede for nylig til Utah, og hun, som stadig var sengeliggende og endnu ikke fyldt 40 år, måtte flytte med. Var det så slut med den gamle kredslærerindes omsorg? Nej! En rigstelefonsamtale til et af kredslærerindernes familiemedlemmer i Utah lød: „Gør mig den tjeneste at gå hen og se til Darlene. Sig til hende, at jeg tænker på hende, og at jeg elsker hende. Vær sød og gå derhen så ofte du kan."

Kærlighed er en livsfilosofi. Hjælp i årevis betyder ikke noget for en kredslærerinde, som er „den bedste ven" – heller ikke afstanden. Kredslærerindens budskaber er vigtige. De regler, der styrer vort kredsarbejde er vigtige, men over dem alle – og som langt vigtigere – står det forstående, interesserede og elskende hjerte.

Aldrig før har kredslærerinderne været så tiltrængt som nu. Kredslærerinden vil måske aldrig træffe på en Darlene, men hver eneste måned finder hun nogle, som trænger til kærlighed og anerkendelse. Ensomheden er en plage i vor verden. Ensomheden sætter sit præg på manges ansigter. Måske aner vi ikke, at den er der – men det er tit tilfældet.

Kirkens medlemsantal øges hvert år, og efterhånden som det stiger, bliver behovet for kredslærerinder større. Hvorledes ser fremtiden ud for dem? De vil komme til at kæmpe mod den ensomhed, som plager vor verden, og mod upersonligheden ved de store byer. De vil tage sig af den fremmede, enken, den forældreløse, den sårede og den lidende. De vil tage sig af alle søstre med kærlig, interesseret omhu. Der vil blive brug for dem, ligesom der var brug for min bedstemoder, da hun i stormfulde nætter forlod sin varme pionerseng for at køre milevis med et lille enspænder køretøj for at imødekomme et nødråb. Ligesom min moder under depressionen fandt den hungrende, således vil også de komme til at finde dem. De vil ligesom min kredslærerinde bringe mennesker kærlighed og hjemmebagt brød. De vil lindre den fysiske, følelsemæssige og mentale lidelse. De vil hjælpe synderen og trøste den sørgende. De vil bringe et budskab om Evangeliets kærlighed til alle søstrene hver måned. Efterhånden som deres hjertevarme, blide omsorg breder sit net omkring vor jord, vil de blive et banner for folkene.

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile.
Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet;
så skal I finde hvile for jeres sjæle.
Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let."
(Matt. 11:28–30)

Gud velsigne kredslærerinderne; thi når alle arbejder sammen, er åget gavnligt og byrden let.

Derpå skal alle mennesker kende, at vi er vor Herres disciple: hvis vi har kærlighed til hverandre. Må det altid være således, beder jeg i vor kærlige Frelser, Jesu Kristi navn. Amen.

Skyggefamilien

AF JOANNE B. DOXEY*

„Ding, dong!" Lyden af dørklokken fik alle børnene til at fare larmende ud til hoveddøren på denne varme sommeraften i Arizona. David, der var den ældste, var heldig at få fat i håndtaget først og rev døren op. Til alles glæde stod der en tallerken småkager og vaklede på dørtrinet, hvor den var blevet efterladt i en fart. Derefter fulgte der nogle overraskede og ophidsede hyl. Børnene læste det vedhæftede vers højt:

„Vi håber, at dette traktement på denne familieaften
vil hjælpe med til at få tingene til at gå godt;
Vi vil dele dette traktement med vore kære venner,
men I vil aldrig finde ud af, hvem vi er.

Skyggefamilien

Da vi havde overvundet choket, havde skyggefamilien naturligvis taget flugten uden at efterlade sig spor med hensyn til personer, bilmærke eller flugtretning. Det er ikke nødvendigt at fortælle, at vi havde en ganske særlig familieaften den aften med ekstra forfriskninger og frem for alt med en følelse af, at nogen anerkendte os varmt. Da vi stadig ikke vidste, hvem disse „nogen" var, blev vore fire drenges nysgerrighed travlt beskæftiget.

Hemmelige kærlighedsærinder

Næste dag til Primary og gennem hele ugen udførte de deres detektivarbejde – udspurgte venner, indsamlede spor med naboernes hjælp og opstillede kendsgerninger. Næste søndag under nadvermødet fortalte en anden familie om en kage, der anonymt var blevet stillet på deres dørtrin. Hvor det havde overrasket og glædet familien, som havde haft nogle middagsgæster fra øststaterne! Snart sammenlignede wardets medlemmer deres iagttagelser og „anklagede" hinanden for disse hemmelige kærligheds-ærinder.

Efter den tid begyndte mange familier at forberede og udveksle anonyme traktementer ved næsten enhver lejlighed. De bemærkninger, der ledsagede gaverne varierede fra

* Joanne Bushman Doxey er moder til otte børn, er stavs-lærerinstruktør i Primary. Hun har også komponeret og skrevet mange børnesange og børnefortællinger og har tjent i mange af Kirkens organisationer. Hendes mand er David W. Doxey, og familien bor i Monument Parks ottende ward, Utah.

„Vi kan godt lide jer og er glade for, at I er i vort ward" til „Tak, fordi I skænker så megen tid til Herrens arbejde." Andre anledninger, så som en tale eller lektie, der var blevet givet godt, udløste ofte handling, eller en forfriskning blev bragt blot som en anerkendende gestus for en eller andens stadige gode eksempel. Mange modtog, mange gav, mange undrede sig.
Eftersom familievognen var det vigtigste transportmiddel mellem medlemmernes hjem (vort wards udstrækning var temmelig stor), blev bilen af primær betydning i vor liste over spor. Børnene prøvede at erindre sig eller foretog sommetider notater angående mærke, model, farve og nummer på de biler, der holdt på Kirkens parkeringsplads. På denne måde var det let at identificere en „flugtbilist", selv om man kun fik set een skærm. Modsat måtte der lægges en hel slagplan, når det var vores tur til at skynde os bort efter at have efterladt en forfriskning. Den uvished, spænding og munterhed, der ledsagede en sådan mission, var langt mere spændende end en spionfilm i TV. Sommetider krydsede vor vej andre familier i wardet, der var ude i lignende forehavender, når vi skyndte os af sted for at udføre vore „hemmelige gerninger", hvilket blot forøgede vor fornøjelse.
Nogle, som ikke havde meget at undvære, gav også noget, og således udvidede de den første tanke om at være betænksom til den velsignelse, det er at yde et offer. Når man fortæller om disse strålende dage, hvor vi havde denne fornøjelige, kærlige og anerkendende omgang med vore venner, er det vanskeligt at måle den gode indflydelse, det havde på vore børn. De havde fra førstehånd haft en belærende oplevelse. Det havde været virkeligt og levende og derfor meningsfuldt.

De små udfører små opgaver

Der er gået fire eller fem år siden den første oplevelse med skyggefamilien, men når som helst den omtales, lyser børnene stadig op og reagerer begejstret. Nu ønsker de ældre, som havde del i denne oplevelse at anspore de yngre til nye aktiviteter. Det er spændende for alle, og bestræbelserne bliver altid belønnet rigt med en følelse af glæde.
Selv børn, som er under den skolepligtige alder, bliver tilfredsstillet ved at kunne udtrykke sig gennem små opgaver. De kan sættes til at sætte mandler på småkager, klæbe en indpakning til med tape, smøre en gryde, så den er klar til at lave pop-corn i o.s.v. Disse aktiviteter gør hver enkelts del i familiens oplevelse mere virkelig. En anden opgave, som de tre-fire-årige nyder at blive valgt til, er at løbe sammen med den hurtigste løber til og fra døren, hvor gaven skal afleveres. Det er overraskende, hvor hurtigt et lille barn kan løbe, når det holder storebrors hånd!

Hvorledes kærlighedens Evangelium virker

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal hjælpe Ham. Han ønsker, at forældrene skal lære deres børn værdifulde begreber, som kan hjælpe dem til at forstå og efterleve Evangeliet.
Han ønsker, at børnene skal hjælpe deres forældre med at deltage i familiens aktiviteter. Han ønsker, at forældrene og børnene skal hjælpe andre, så at alle kan forstå og påskønne, hvordan kærlighedens Evangelium virker. Når man fortæller dette for børnene, kan et enkelt diagram være til hjælp:

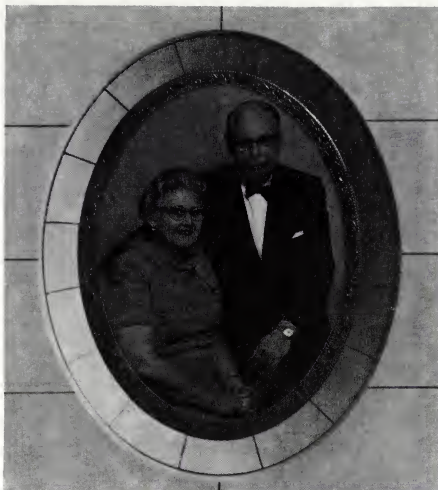
Forældre
hjælper
børn
Børn
hjælper
forældre

hjælper andre

„. . . Menneskene er til for at kunne nyde glæde." (2. Nephi 2:25)
„. . . Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." (Mattæus 25:40)
Disse skriftsteder er abstrakte begreber for børn, indtil de har set disse evangeliske sandheder ført ud i praksis og erfaret dem i deres eget liv.
Hvis vi kendte dem, ville vi takke den oprindelige „Skyggefamilie" for at have lært os en god lektie. O

Cindy Doxey (4 år) og Christie (2 år) lærer at dele med andre ved at få lov til at hjælpe med bagningen af lækkerier og hemmelige gaver til andre familier.

Fra Missionens Præsidentskab

Den 15. i denne måned for et år siden kom søster Pehrson og jeg til dette vidunderlige lille land, Danmark.

Vi var nye og næsten fremmede for landet — vi talte begge to meget lidt dansk, men var villige til at gøre vort bedste.

I har været så venlige imod os — I har givet os jeres støtte og jeres kærlighed, og vi har lært at elske jer, og efterhånden som vi kom til at lære jer bedre at kende, er vi så taknemmelige for jeres retfærdige og hengivne liv.

Vi vil især gerne takke medlemmerne i de små byer over hele landet uden for København, og når vi træffer jer ved jeres grens- og distriktskonferencer, varmer I vore hjerter med tro og hengivenhed. Herren glæder sig over jer og jeres familier.

Nu går vi ind i vort andet år. Fremtiden ser strålende ud, de Hellige er forenede, jeres ånd er stærk, jeres vidnesbyrd er vidunderlige. Bliv ved at leve efter Evangeliet, så vil I være lykkelige.

Søster Pehrson og jeg spekulerer nu på, hvordan vi kunne tjene jer bedre. Vi vil så gerne lade jer vide, at vi elsker jer. Vi vil gerne have, at I skal vide, at I er os lige så nær som den nærmeste telefon. I er velkomne til at kigge ind i missionshjemmet og hilse på os, I vil altid finde en venligt udstrakt hånd til at byde jer velkommen.

Vi har ganske vist altid travlt, men de samtaler vi har haft med jer, hjerte til hjerte og sjæl til sjæl, har været store åndelige oplevelser for os.

Forstår I, et af de største ord i det danske sprog er Søskende — tænk over det; det betyder, at vi alle er brødre og søstre i Evangeliet; det betyder, at vi alle bør regne med hinanden; det betyder, at vi alle bør drage omsorg for hinanden; det betyder, at vi alle bør støtte hinanden; det betyder, at vi alle bør elske hinanden. Det betyder, at vi ikke bør sige falsk vidnesbyrd om hinanden — men være eet i Kristus. Vi bør bede for hinanden. Hvis vi alle gør dette, vil vi ikke finde fejl hos hinanden, eller mundhugges, og Danmark ville være himlen på jorden for de Hellige.

Nuvel, vi vil holde øjnene åbne for jeres behov. Vi håber, at vi kan besøge endnu mange af jer her i efteråret — synge sammen med jer — lære af jer — bede med jer — diskutere jeres håb, jeres frygt, jeres fremgang og jeres problemer — føle hvor vidunderligt det er at være søskende.

Lad os få dette ord til at betyde noget stort i Danmark.

Endnu et år ligger foran os. Den 1. september begynder et nyt år i Kirken, lad os fastsætte vort mål, lad os holde vore standarder højt, lad os elske og tjene hinanden, fordi vi ved at tjene hinanden bliver søskende.

Tak for et stort og vidunderligt, sjæls-tilfredsstillende år.

Broder og søster
Paul L. Pehrson

Forårskonference i Fyn-Jyllands Distrikt

I dagene 9. og 10. maj afholdt Fyn-Jyllands Distrikt forårskonference i Odense Grens kirkebygning.
Konferencen indledtes lørdag kl. 15.00 med et møde for alle med interesse for genealogi. Kvorumspræsident Andreas Sølbæk talte om det genealogiske arbejdes åndelige betydning, broder Frode Bernskov, formand for Genealogisk Hovedbestyrelse, instruerede om ændringer i proceduren ved udfyldelse og indsendelse af de nye individuelle skemaer, og til sidst besvarede søster Mary Kaiser spørgsmål om genealogiske problemer. Mødet havde samlet ialt 42.
Klokken 16.30 var der et møde for skemaundersøgere, hvor man bl.a. talte om skemaets vej fra medlemmet til Genealogisk Hovedbestyrelse, om kilders gyldighed og om skemaundersøgernes opgaver. Samtidig med dette møde var der danseøvelse for de unge, der skal deltage i opvisningsdansene ved Festinord.
Lørdag aften fra kl. 19.30 afviklede G.U.F.s distriktsbestyrelse et variety-show, hvor såvel unge som ældre fra alle distriktets grene viste deres mangfoldige talenter. Efter det lange og vellykkede program var der dans, og Hjælpeforeningens distriktsbestyrelse serverede forfriskninger. Tilstede ca. 200.
Søndagens første møder var et møde for alle kvinder, ledet af Hjælpeforeningens distriktsbestyrelse, og Præstedømmets møde; begge møder begyndte kl. 8.30. Ved Præstedømmets møde var hovedemnet Kirkens historie. Brødrene hørte taler af Niels Ove Andersen, Odense, distriktspræsident Knud B. Andersen, kvorumspræsident Andreas Sølbæk, og af præsident Verner Buur og missionspræsident Paul L. Pehrson, der begge beskæftigede sig med emnet: „Moders Dag." Afvekslende med talerne sang en udvidet kvartet to sange. Der var 78 tilstede.
I kvindernes møde lyttede man først til søster Sonja Jensen, der talte om kvindernes kår i Kirkens første tid. Derpå fremførte søstre fra Odense et lille skuespil, der omhandlede Hjælpeforeningens opgaver, i særlig grad barmhjertighedsgerninger og godgørenhed. Til sidst talte søster Ruth Pehrson. Der var ca. 50 tilstede.
Formiddagsmødet, som begyndte kl. 10.00, havde samlet ialt 232. Der blev opretholdt hele seks brødre til forfremmelse til ældster, og de hidtidige distriktsbestyrelser i G.U.F. blev afløst, og nye trådte til. Talerne ved mødet var præsident Karl Blohm fra distriktspræsidentskabet, broder Frode Bernskov, søster Anni Ringheim, G.U.F.s Hovedbestyrelse, distriktspræsident Knud B. Andersen og præsident Verner Buur. Imellem talerne sang en herrekvartet to sange, og broder Orla Knudsen fra Odense spillede en violinsolo. Ved slutningen af mødet sang et børnekor „Kære mor, jeg elsker dig . . .", der uddeltes røde roser til alle mødre i salen, og sluttelig talte missionspræsident Paul L. Pehrson.
Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00. Talerne ved mødet var præsident Hans Otto Nielsen fra distriktspræsidentskabet, broder Karl Ove Nielsen, der repræsenterede den afgåede distriktsbestyrelse, og Bent Bisgaard og Grethe Lundbæk, der repræsenterede den nye bestyrelse for G.U.F. En ungdomsmissionær, Erik Kjærgaard, Esbjerg, var næste taler. Man lyttede til vidnesbyrd fra to af de nye ældster, Bent Jensen, Esbjerg, og Peter Christensen, Haderslev, samt fra søster Irene Andersen, søster Ruth Pehrson og søster Evelyn Buur, hvorefter tiden blev overgivet til missionspræsidenten. Afvekslende med talerne hørte man en duet og en dobbeltkvartet fra Odense Gren, samt en violinsolo ved broder Orla Knudsen, Odense. Der var ialt 192 tilstede ved eftermiddagsmødet.

H. O. N.

1. udgave af Mormons Bog

Har du en Mormons Bog, 1. udgave fra 1851, eller kender du nogen, som har en? I så fald bedes du sætte dig i forbindelse med missionspræsident Paul L. Pehrson, som er meget interesseret i at skaffe sig en og vil betale en god pris for den.
Skriv til Missionspræsident Paul L. Pehrson, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Ordinationer

Silkeborg:
26. april:
Bjarna Bidstrup ordineret til præst af broder Dieter Hansen.
Fredericia:
26. april:
Johan Christensen ordineret til diakon af broder Peter Christensen.
10. maj:
Peter Christensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Odense:
10. maj:
Lars Hornemann ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
24. maj:
Arne Jensen ordineret til diakon af broder Ole køster.
Keld Jensen ordineret til diakon af broder Franz Knudsen.
Esbjerg:
10. maj:
Niels Nielsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Bent Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Aarhus:
10. maj:
John Christensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Palle Sørensen ordineret til ældste af ældste Thorvald Jensen.

Velsignelser:
København Gren:
7. september 1968:
Johan Stenholm Koch og Lisa Karlebo Kochs søn, **Peter Stenholm Koch,** velsignet af ældste Kim Lundeen.
4. april 1970:
Johan Stenholm Koch og Lisa Karlebo Kochs søn, **Søren Stenholm Koch,** velsignet af sin fader.
3. maj:
Jørgen Clausen og Birte Bisbjerg Clausens datter, **Annemette Christine Clausen,** velsignet af broder Kaj Krammer.
Esbjerg:
7. december 1969:
Knud-Erik Øgaard og Inger Johnsen Øgaards søn, **Kim Øgaard,** velsignet af sin fader.
Odense:
5. april 1970:
Hans Otto Nielsen og Georgia Elmer Nielsens datter, **Ingelise Nielsen,** velsignet af sin fader.

Dødsfald:
København Gren:
Den 2. februar døde broder **Carl Alfred Jensen,** 91 år gammel. Æret være broder Jensens minde!

Forårskonferencen i København Distrikt

Konferencen afholdtes den 16. og 17. maj i kirken på Maglegårds allé og blev ledet af præsident Benny Lindén fra missionspræsidentskabet og præsident Svend Aage Sønderby fra distriktspræsidentskabet under præsidium af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Der indledtes om lørdagen med folkedanseøvelse fra kl. 14.30 til 16.30.
Kl. 16.00-16.30 var der et møde for skemaundersøgere og umiddelbart derefter et genealogisk lederskabsmøde, hvor formanden for Genealogisk Hovedbestyrelse, broder Frode Bernskov, gjorde rede for de nye regler for skemaudfyldning og indsendelse, og søster Mary Kaiser besvarede genealogiske spørgsmål. Der var 45 tilstede.
Kl. 18 var der møde for Præstedømmet, hvor hovedemnet var: „Sæt dit hus i orden". Der var taler af forskellige brødre, og til slut talte missionspræsident Paul L. Pehrson, der første kaldte tre danske brødre og en broder fra Malmö op efter tur for at sige et par ord. Der var ialt 127 tilstede.
Samtidig var der møde for alle kvinder.
Kl. 19.30 var der underholdning: Variety Show, opført af G.U.F., samt folkedans. Der var servering af forfriskninger og bazar ved distriktets Hjælpeforeninger, og aftenen sluttede med dans til kl. 23.00.
Søndagen begyndte med et møde kl. 10.00, ledet af præsident Benny Lindén. Anden rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Verner Buur, blev afløst på grund af sin hustrus sygdom.
Der blev indsat et nyt distriktspræsidentskab: Præsident Arne Jacobsen, Nordsjælland, samt rådgiverne Svend Aage Sønderby og John Helge Benthin.
Efter nogle sange ved Ungdomskoret talte først broder John Helge Benthin om kærlighed som et eksempel og om vor handlefrihed.
Derefter talte søster Henny Rasmussen, som bl. a. sagde, at målet for alle organisationer i Kirken er at hjælpe alle til et vidnesbyrd om Kirkens sandhed – at hjælpe og vejlede de unge.
Efter en sang ved søster Gertie Andersen, „Mon hjemme i dalen jeg savnes", blev broder Jørgen Schmidt kaldt op for at bære sit vidnesbyrd, hvorefter der var taler af søster Marianne Christensen og broder Helge Nørrung, begge København Gren.
Ungdomskoret sang endnu en sang, hvorefter broder Jørgen Ringheim fra G.U.F.s Hovedbestyrelse talte om pinsens betydning – at mennesket er her på jorden for at kunne nyde glæde, og her er G.U.F. et eksempel for de unge mennesker.
Broder Henri Olsen, Amager Gren, sang „O, bliv hos mig", og sidste taler var broder Preben Devantier Jensen, der gav et brændende vidnesbyrd om sin omvendelse til Kirken.
Mødet sluttede med sangen „Hav tak for Profeten du sendte" og bøn ved broder Knud Edsberg. Der var 525 tilstede.
Efter mødet var der spisning, arrangeret af distriktets G.U.F., hvorefter eftermiddagsmødet begyndte kl. 14.00 under ledelse af præsident Svend Aage Sønderby.
Efter indledende sang og bøn talte broder Svend Aage Sønderby om genealogi, og Danmarks Mormonkor sang „De forløstes sang".
Broder Verner Korsgaard talte og takkede for den tid han havde været i distriktspræsidentskabet, og talte om konferencens motto: Sæt dit hus i stand.
Efter et musikstykke ved søster Inger Rasmussen og broder Erik Andersen talte broder Frode Bernskov om genealogi – at vi en dag skal gøre rede for vort slægtskab, og sluttede med at vi bør bevare det danske sprog i vore sange.
Danmarks Mormonkor sang, og søster Rebecca Schmidt, Nordsjælland, bar sit vidnesbyrd og talte om bønnens magt.
Efter vidnesbyrd ved broder Karl Rønholdt Madsen, Rønne, og en sang ved søster Gertie Andersen talte den nye distriktspræsident, broder Arne Jacobsen, og efter en fællessang og endnu en sang af Danmarks Mormonkor talte præsident Benny Lindén om fællesskabets betydning i Kirken, om arbejdet for Herrens sag i Danmark og om, at man altid bør være forberedt, når nogen stiller spørgsmål om det sande Evangelium.
Missionspræsident Paul L. Pehrson kaldte nogle brødre op for at sige nogle få ord, hvorefter han selv talte. Han sagde bl.a. at den største mand i missionen er grenspræsidenten – vi skal sætte vort hus i orden – vort eget hus er det største – det største princip er kærlighed, og den største ting i verden er ægteskabet.
Efter en sang ved Danmarks Mormonkor og en fællessang sluttede broder Bent Lindhardt med bøn.
Der var 445 tilstede ved eftermiddagsmødet.
Under konferencen havde Distributions Centret en udstilling af deres bøger, grammofonplader og andet materiale; der var meget stor interesse for udstillingen og et helt overvældende salg.

P. H.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:
Adolf Nielsen, Vadholm 5, København Nordre Gren, 70 år den 4. september.
Ellen Emilie Hansen, Emdrup Banke 43, København Nordre Gren, 65 år den 5. september.
Sigrid Johanne Petersen, Roskilde, 85 år den 6. september.
Kristine Jensine Iversen, Aalborg, 75 år den 7. september.
Sophie Vilhelmine Andersen, Laur. Sørensensvej 13, I, København Gren, 70 år den 9. september.
Stella Gertrude Mogensen, Aarhus, 75 år den 11. september.
Kirstine Jensen, Aalborg, 60 år den 12. september.
Nielsine Hansen, Amager, 75 år den 15. september.
Anna Kristine Hermann, Amager, 80 år den 18. september.
Asta Olsen, Bøgevang 39, Virum, 75 år den 29. september.
Shermanna Kristine Olsen, Randers, 70 år den 30. september.

Missionærafløsning:

Den 31. maj er ældste **Richardt Andersen,** Esbjerg, blevet hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.
Den 6. juni er ældste **Ivan E. Jensen** fra Seattle, Washington, blevet hæderlig afløst fra sit arbejde i den danske mission efter sidst at have arbejdet i Ballerup.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, **David Edward Nielsen,** viedes den 4. juni i Los Angeles Templet til Faye Ann Brough. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:

Horsens:
16. maj:
Kim Rosenkilde, døbt af broder Ebbe Rosenkilde, håndspålæggelse ved samme.
Amager:
28. marts:
Lea Eliasen, døbt af broder Flemming Eliasen, håndspålæggelse ved samme.
København Gren:
9. maj:
Erik Jakobsen, døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Craig Larson.
Birthe Jakobsen, døbt af ældste Ray Christensen, håndspålæggelse ved broder Ib Hansen.
Erik Jakobsen Jr., døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Craig Lassen.
Lars Jakobsen, døbt af ældste Ray Christensen, håndspålæggelse ved ældste Tom Hughes.
23. maj:
Lisbeth Olsen, døbt af ældste Michael Patterson, håndspålæggelse ved ældste Richard Olsen.
30. maj:
Lise Nielsen, døbt af ældste Leland J. Rasmussen, håndspålæggelse ved samme.
Per Rasmussen, døbt af ældste Richard Sorenson, håndspålæggelse ved ældste Darryl Jenkins.
Kjell Ole Dam, døbt af ældste Darryl Jenkins, håndspålæggelse ved ældste Richard Sorenson.
Horsens:
16. maj:
Edith Pedersen, døbt af broder Ebbe Rosenkilde, håndspålæggelse ved samme.
Aarhus:
9. maj:
Finn Holst, døbt af broder Palle Sørensen, håndspålæggelse ved ældste Steven Rallison.
Odense:
22. maj:
Jonna Hasseldam, døbt af ældste David Bird, håndspålæggelse ved ældste Tom Burt.
Karen Lund, døbt af ældste Tom Burt, håndspålæggelse ved ældste David Bird.
Nordsjælland Gren:
9. maj:
Lone Nilsson, døbt af ældste John Lowry, håndspålæggelse ved ældste Doug Andersen.
Centrum Sjælland Gren:
30. maj:
Lene Møller, døbt af ældste Craig Larsen, håndspålæggelse ved samme.

Har De gamle numre af „Stjernen" liggende?

Da kast dem ikke bort, men send dem til DEN DANSKE STJERNE, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Vi mangler enkelte numre og hele årgange af Stjernen i det lille format (**før** 1963) til indbinding, og vil være taknemmelige for at får tilsendt dem, når De finder dem ved oprydning i Deres gemmer. På forhånd tak!

Nyt fra Amerika

Fra Amerika har vi fået meddelelse om, at tidligere missionspræsident Levi B. Thorups søn, **Jay Bryce Thorup,** som mange søskende kender fra familiens ophold i Danmark, har taget eksamen fra Brigham Young Universitetet i Provo, Utah. Søskende i Danmark ønsker hjertelig til lykke!

Et trykt vidnesbyrd

Et af den danske missions kendte medlemmer, broder Knud Edsberg, har skrevet en bog, „Jamen Gud er jo en mand", som er et brændende vidnesbyrd om hans omvendelse til Kirken, og som er højst anbefalelsesværdig.
Bogen leveres fra Distributions Centret til Kirkens medlemmer til en særlig „mormonpris", nemlig kr. 12.00 incl. noms, medens bogladeprisen ellers er kr. 18.00.

Tempelrejserne

I dagene 7. til 10. juli 1970 deltog en stor gruppe, godt 100 voksne og 70 børn, i den første tempelrejse for de danske søskende.
Det var en vidunderlig oplevelse at se, hvorledes alle, der deltog i sessionerne, trofast udførte det arbejde, der blev pålagt dem, og indordnede sig under de nye regler, hvorefter der til sessionerne kun må være lige så mange søstre som brødre, fordi der igennem de mange foregående år har været flere søstre end brødre i templerne og derved er der blevet „underskud" af mandlige navne, som der gøres arbejde for.
Det var lange, anstrengende, men dejlige dage vi tilbragte i templet, og der blev udført mere arbejde end vi nogensinde før har udført på en tempelrejse. Også de unge deltog i tempelarbejdet, idet en gruppe på ca. 20 børn og unge udførte stedfortrædende dåb for de døde.
Under vort ophold i Schweiz havde vi også den traditionelle fest på campingpladsen, hvori også deltog det nye tempelpræsidentpar, præsident og søster Grob, samt andre af templets personale. Vi morede os alle over den gode underholdning, og bagefter havde vi lejlighed til at besøge de forskellige telte og dér nyde en forfriskning. For os, der ikke selv dyrker lejrlivet, var det interessant at se, hvorledes et telt virkelig kan omdannes til et helt lille hjem, når blot man selv har den rette ånd med sig.

Vi vil gerne herigennem sige en inderlig tak til alle de danske søskende, der så trofast mødte op hver dag i templet for at udføre dette vigtige arbejde, og sommetider først kom ud fra templet sent om aftenen, for at begynde næste dag igen klokken 7 om morgenen. Tak, allesammen!
Benny Linden og Mary Kaiser

Og hvad udførte vi så i templet?
I de fire dage vi havde lejlighed til at gå i templet, blev der udført følgende ordinanser:

Dåb	(for de døde)		
Mandlige			849
Kvindelige			586
		ialt	1435
Ordinationer	(Døde)		474
Endowments	(Levende)		
Mandlige			11
Kvindelige			16
		ialt	27
Endowments	(Døde)		
Mandlige			474
Kvindelige			322
		ialt	796
Beseglinger	(Hustruer til mænd)		
Levende			11
Døde			53
		ialt	64
Beseglinger	(Børn til forældre)		
Levende			19
Døde			222
		ialt	241
Ialt ordinanser			3037

Der er altid to, der vil vide besked ...

AF RICHARD L. EVANS

„Da jeg forlod hjemmet for at gå i skole„, sagde en tænksom søn, „sagde min far til mig: ‚Uanset hvad du tænker, eller hvad du gør, er der altid to, der vil vide besked – du og Faderen til os alle.'" Det lyder måske ikke så moderne, men det besvarer nogle spørgsmål. Selv om hele verden ikke ved det, selv om vor familie og venner ikke ved det, er der alligevel to, som vil vide det. Og selv om der kun var een – selv for dem, som ikke anerkender en evig beretning, en levende Gud og et personligt forhold til Ham, alligevel ved jeg – ved du – ved enhver det, som vedrører én selv. Nu med hensyn til spørgsmålene eller ét af dem i det mindste: Hvorfor er de mennesker, som bryder befalingerne eller ikke anerkender dem, som fjerner sig fra ærlighed, dyd, moral, som tilsidesætter hævdvundne standarder og regler, som gør lige det, de ønsker at gøre, antagelig – eller som i det mindste gør, som de påstår, at det behager dem – ja, hvis de lever akkurat ligesom de ønsker at leve, hvorfor er de så ikke lykkelige? Hvorfor skændes de så stadig med hinanden indbyrdes – og med andre – hvorfor føler de sig urolige, bedraget, utilfredse, med en gnavende anklage indvendig? Elbert Hubbard gav eet svar, da han sagde: „Mennesker straffes af deres synder, ikke på grund af dem." På en måde underbygger sådanne love sig selv. På grund af selve sin natur er mennesket, hvad det er. Og hvis det lever på den måde, får det det enc resultat, og hvis det lever på den anden måde, får det det andet resultat. Det er sandt, at mennesker er blevet forskelligt undervist og har fået forskellige betingelser gennem undervisning og oplæring, men der er noget grundlæggende, som virker indefra, når vi løber med eller imod lyset; og mennesker bliver forædlet eller forgrovet, trygge eller utrygge, lykkelige eller ulykkelige, selvagtende eller selvanklagende på grund af den måde, hvorpå de lever livet.

Der er kun én måde, hvorpå man kan finde personlig fred og en indre respekt, og det kan ikke gøres ved at leve mod de råd, Gud har givet. For at vende tilbage til begyndelsessætningen: „Uanset hvad du tænker, eller hvad du gør, er der altid to, der vil vide besked" – og selv om der kun var én, ville det alligevel ikke være noget godt spil.